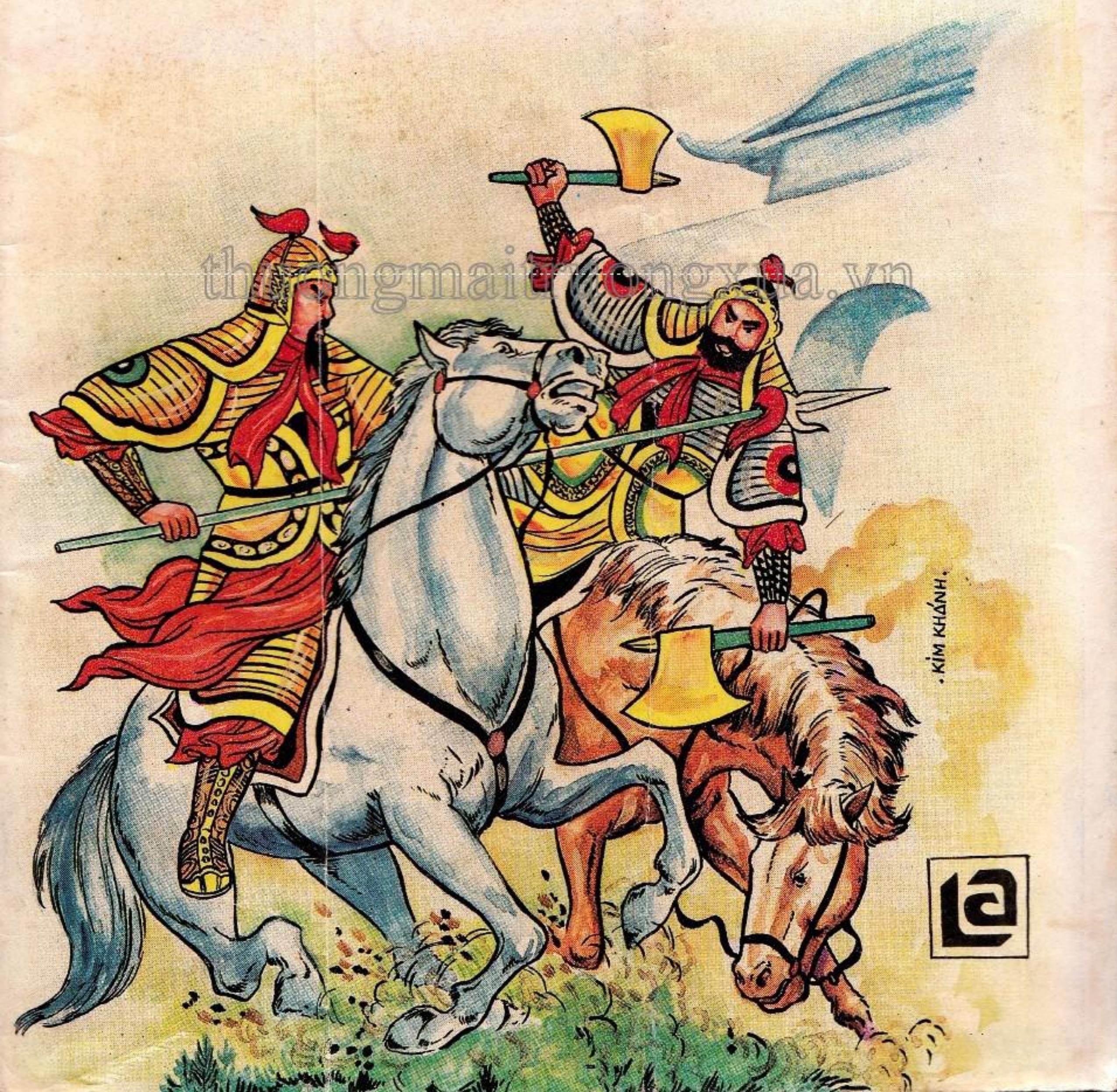

TRUYỀN TRANH

HOÀNG PHI HỒ ĐÁNH ÁI TỤY THỦY

TẬP 10

HUYỆN THỦY

ÔNG NHÀ QUỐC

YÊU THƯỢT HỘI

01/07

thuongmai

G

TẬP 10

HOÀNG PHI HỒ ĐÁNH ẢI TỤY THỦY

KIM KHÁNH

vẽ

SƠN LÂM

soạn lời

(theo truyện “Phong Thần Diễn Nghĩa” của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN
1991

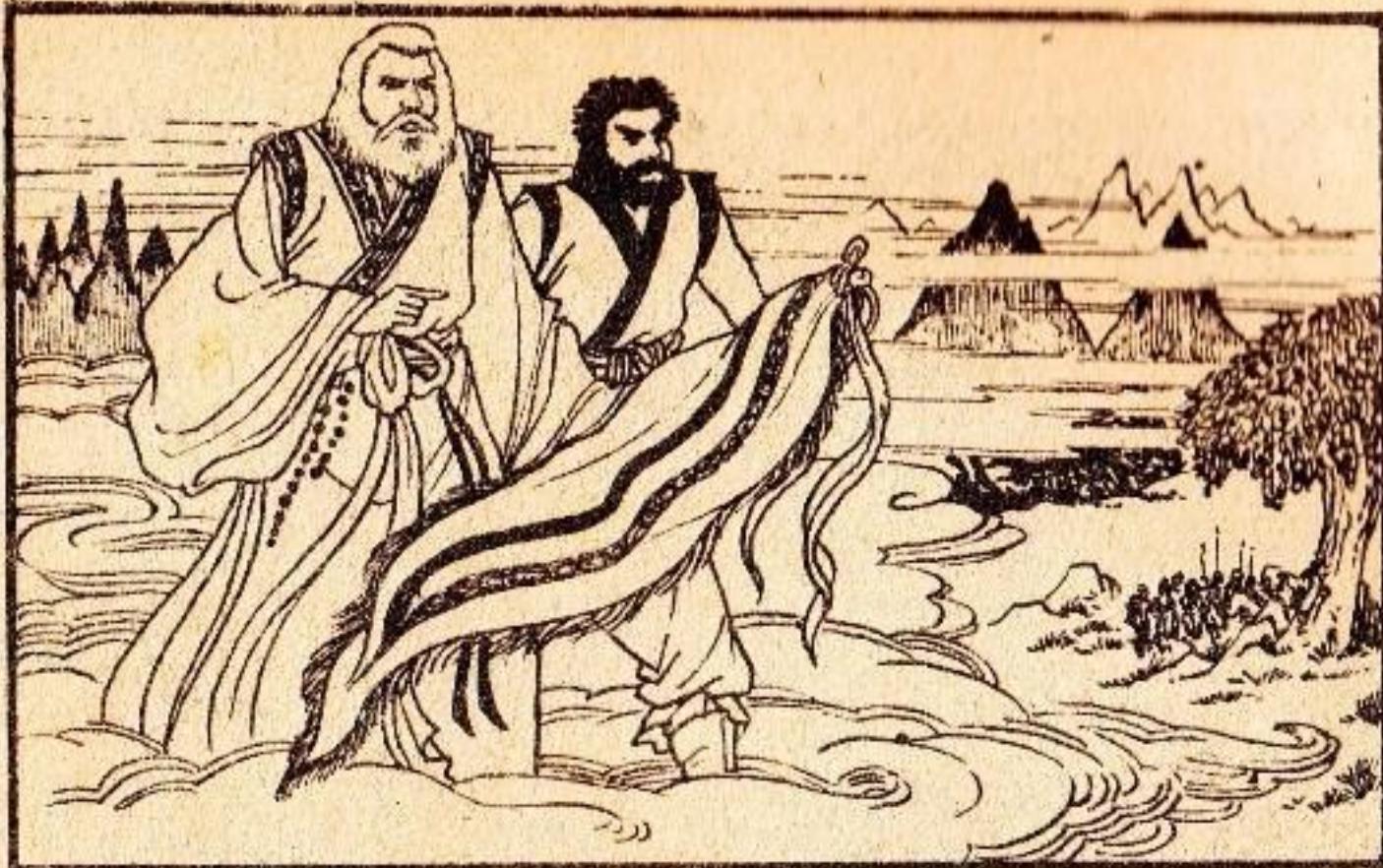
thuongmai

Chịu trách nhiệm xuất bản:
TRẦN VĂN KÍNH
Biên tập: VƯƠNG THỪA BÌNH

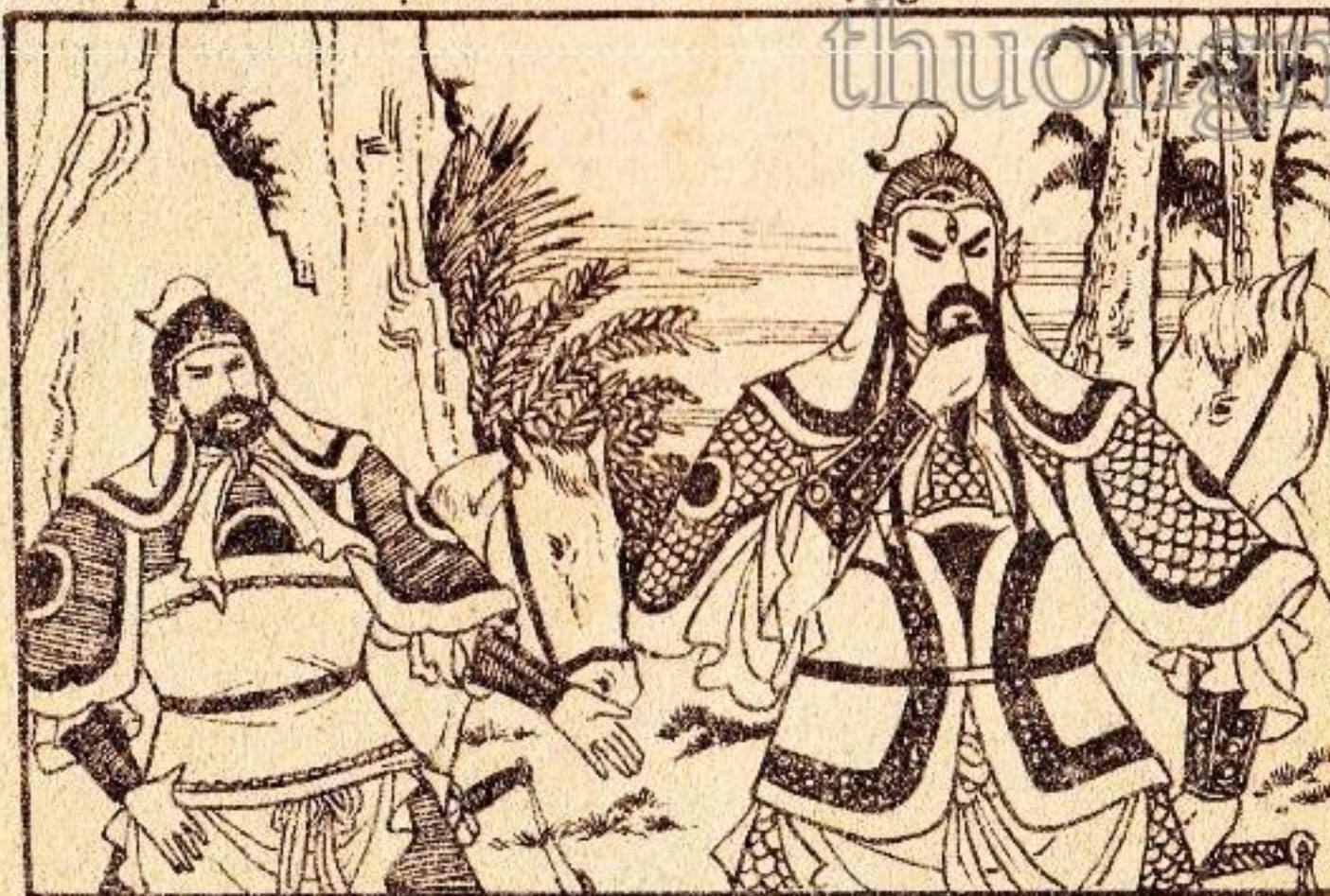
In 10.000 cuốn, tại Xí nghiệp In Phan Văn Mảng Long An
— Số xuất bản: 41/LA.91 — Kế hoạch xuất bản số 01/KH.91—
Cục xuất bản duyệt ngày 23-3-1991. In xong và nộp lưu chiểu
tháng 5 năm 1991

Hoàng Phi Hổ chưa biết làm cách nào đối phó với đạo binh của Văn Thái sư, xài có gia tướng chạy đến báo: “Phía bên tả cũng có một đạo binh kéo tới nữa”. Hoàng Phi Hổ xem kỹ thì là đạo binh của Trương Quế Phương hiện trấn ải Thanh Long. Trong lúc đang lúng túng thì lại có tin báo nữa: “Bên hữu cũng có một đạo quân rầm rộ kéo đến, cờ đê là quan Tổng trấn ải Giai Mộng”. Hoàng Phi Hổ quỳnh như đang đứng trước một vòng vây của thiên binh thiên tướng vây. Chợt nhìn tới trước, lại thấy có Trương Phụng là quan Tổng binh ải Lâm Đồng kéo binh đến dồn đầu. Thế là bốn phía đều thù địch, đâu có cánh bay lên trời cũng chẳng kịp nữa! Hoàng Phi Hổ ngược mặt lên trời, thở dài một tiếng, khí uất lên tận mây xanh.

Giữa lúc ấy Thanh Hư đạo nhân đăng vân đi dạo vừa tới, nhìn xuống thấy thi động lòng, liền lấy lá phướn Hồ nguyên che lại rồi sai Huỳnh Cân Lực sĩ đem bọc hết cả đoàn người ngựa của Hoàng Phi Hổ mà đưa qua núi, đoạn làm phép đuổi đạo binh của Văn Trọng trở về triều ca.

Văn Trọng nghĩ thầm: "Rõ ràng Hoàng Phi Hổ ra cửa Tây, đã qua sông Mạnh Tân, tại sao cả ba đạo quân đón ba ngã đường vẫn không gặp? Thật là chuyện lạ lùng. Hay Hoàng Phi Hổ sợ binh theo, còn lẩn trốn đâu đây, chưa dám qua ài?" Nghĩ rồi truyền đóng quân, cho thám mả túa ra bốn mặt, tìm kiếm.

Bấy giờ Huỳnh Cân Lực sĩ tuân lệnh Thanh Hư đào nhân, dùng lá phướn tóm đoàn người của Hoàng Phi Hổ đem bỏ bên kia núi Nghị Tịnh.

uongxua.vn

Tất cả mấy anh em như say mới tỉnh, chẳng hiểu gì cả. Hoàng Phi Hổ dụi mắt thấy binh tướng bao vây không còn nữa, thì mừng rỡ nói: “Bốn đạo binh sao bây giờ biến đi đâu? Vậy thì chúng ta phải gấp rút qua khỏi ải Lâm Đồng để tị nạn”.

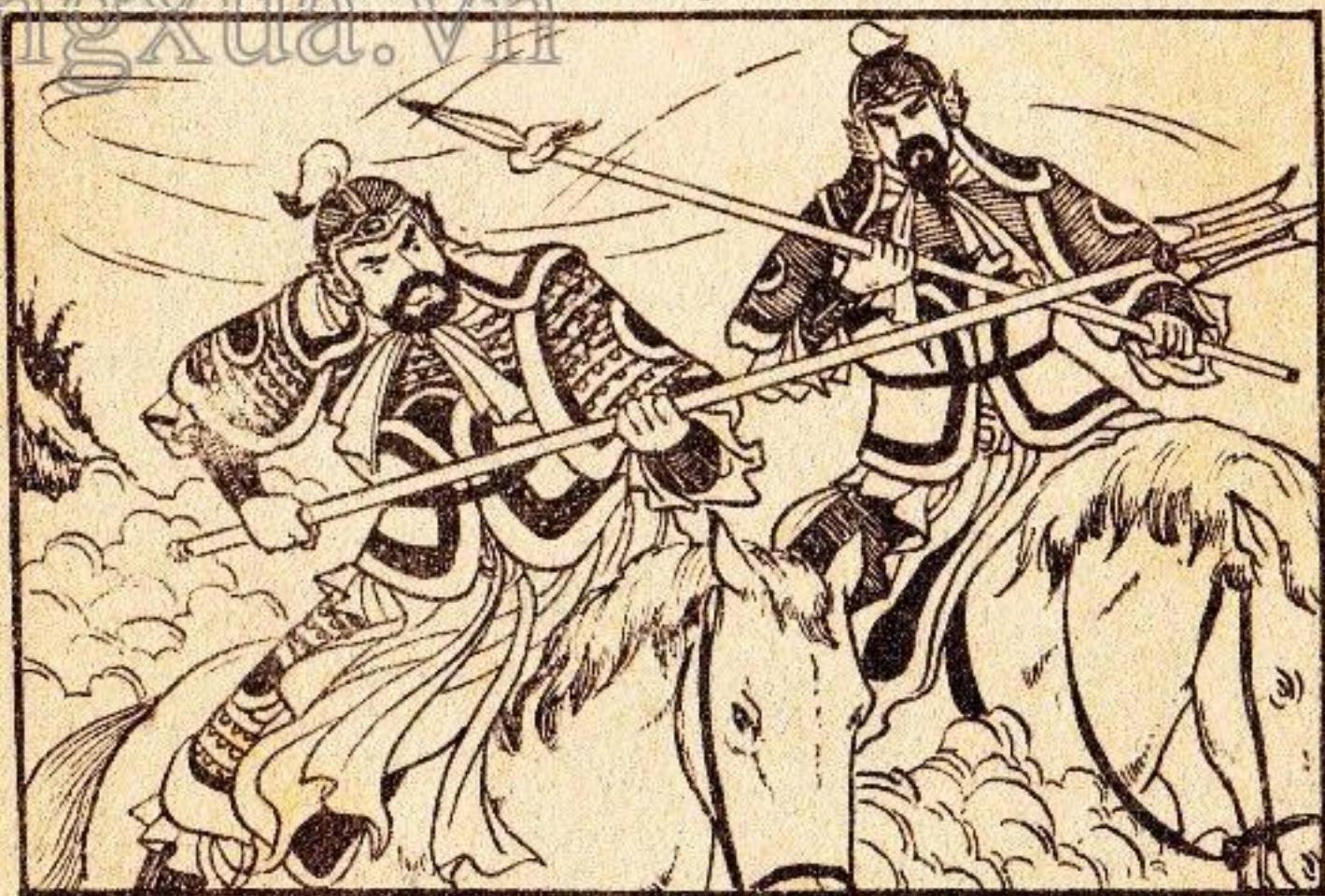
Thanh Hư đạo nhân đứng trên cao thấy Thái sư Văn Trọng không chịu lui binh, nghĩ thầm: “Nếu Văn Trọng không chịu lui binh thì Hoàng Phi Hổ khó lòng qua năm ải được! Ta phải lập kế mới xong”. Nghĩ rồi lấy thần sa trong báu phép vãi một nấm qua hướng Đông Nam, tức thì hóa ra một đạo binh mã.

Quân thám thính liền chạy về báo. Văn Trọng như thầm: “Võ Thành Vương bị chặn bốn mặt không đi được nên liều mạng trở về đánh triêu ca, cố tình làm phản rồi!” Văn Trọng liền truyền quân cấp tốc vượt sông Mạnh Tân, trở về

Nhờ vậy mà Hoàng Phi Hổ đến được ải Lâm Đồng. Khi Hoàng Phi Hổ đến trước ải tướng Trương Phụng dẫn binh lướt tới, mặt hầm hầm nói lớn: “Ta được lệnh Thái sư đón người ở đây đã lâu để bắt tên phản thần bội chúa!”

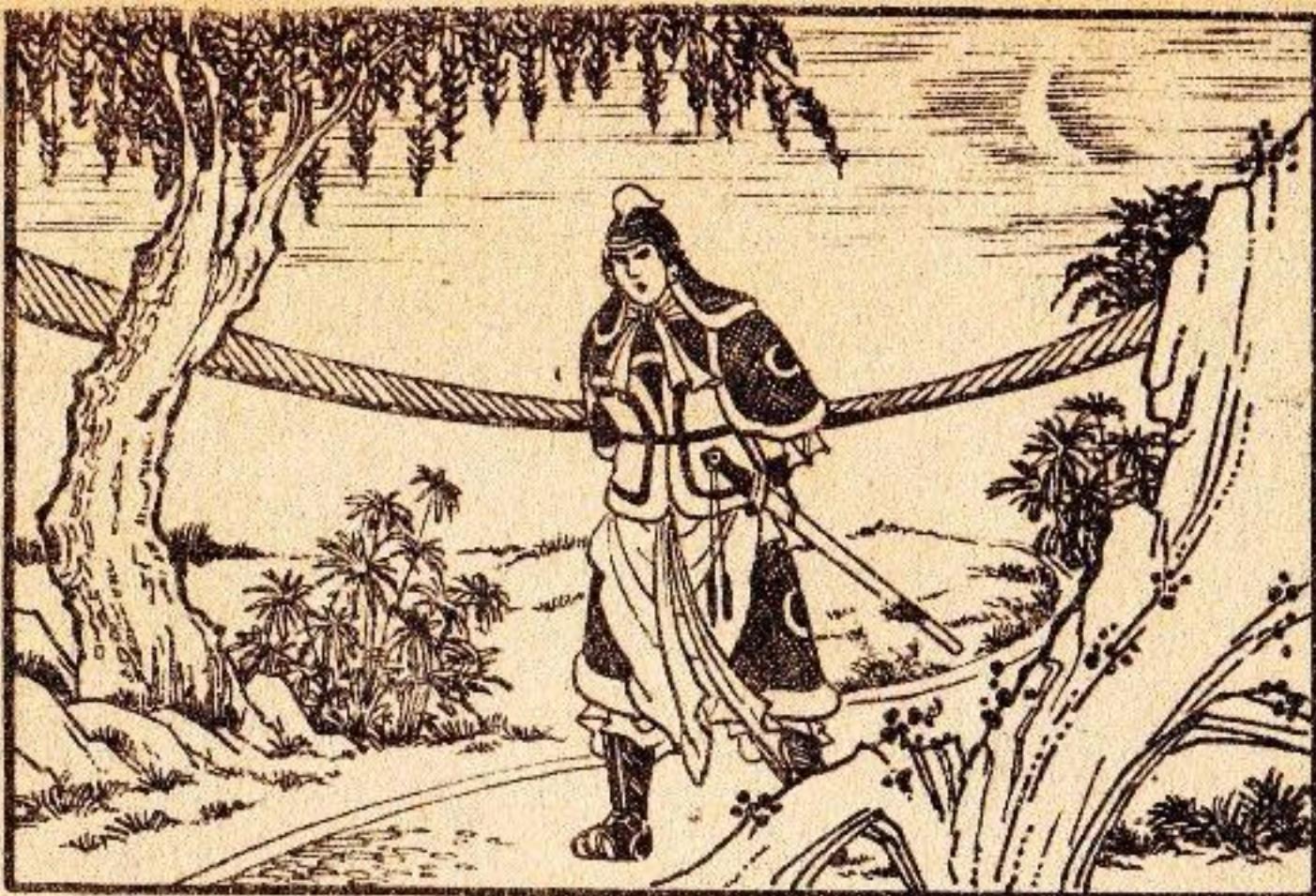
Hoàng Phi Hổ cực chẳng đã phải cù thương lên tiếp chiến Trương Phụng tuy bản lãnh cao cường, nhưng làm sao cự lại Võ Thành Vương là người có sức mạnh siêu quần. Bị yếu thế, Trương Phụng vội giục ngựa bỏ chạy.

Hoàng Phi Hổ đuổi theo, Trương Phụng lén lấy từ nhung thần bá là sợi dây có cột cục chùy treo sau lưng, vứt một cái. Hoàng Phi Hổ lanh mắt lấy gươm chặt đứt sợi dây, rồi đưa tay bắt lấy trái chùy. Trương Phụng thát kinh chạy vào thành đóng cửa.

Trương Phụng gọi phó tướng là Tiêu Ngân đến nói: "Hoàng Phi Hổ là tướng tài, không dễ gì bắt được. Đêm nay ngươi tuyển lựa ba ngàn quân thiện xạ, mang cung tên thật nhiều, đợi đến canh ba nghe tiếng mõ lệnh thì áp vào trại Hoàng Phi Hổ, bắn chết, lấy đầu đem về nộp".

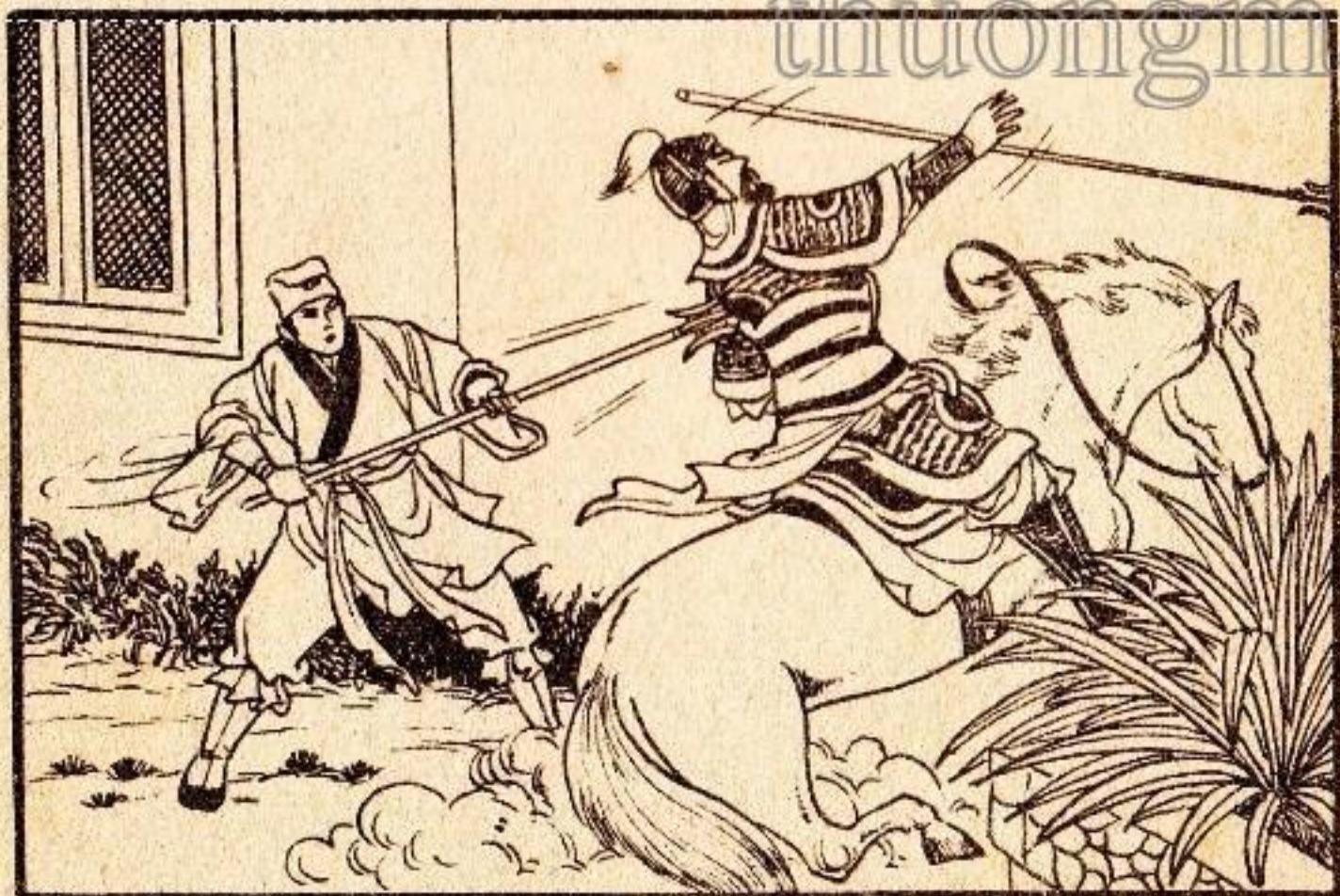
Tiêu Ngan tuân lệnh, nhưng khi ra ngoài lại nghĩ thầm: "Trước kia ta làm bộ hạ Võ Thành Vương, được Võ Thành Vương dạy dỗ, đối xử rất nhân đạo, ta cũng nhờ Võ Thành Vương mà vinh thăng làm chức phó tướng trấn ải này. Lê nào ta ham lập công mà phụ tình ân nhân?"

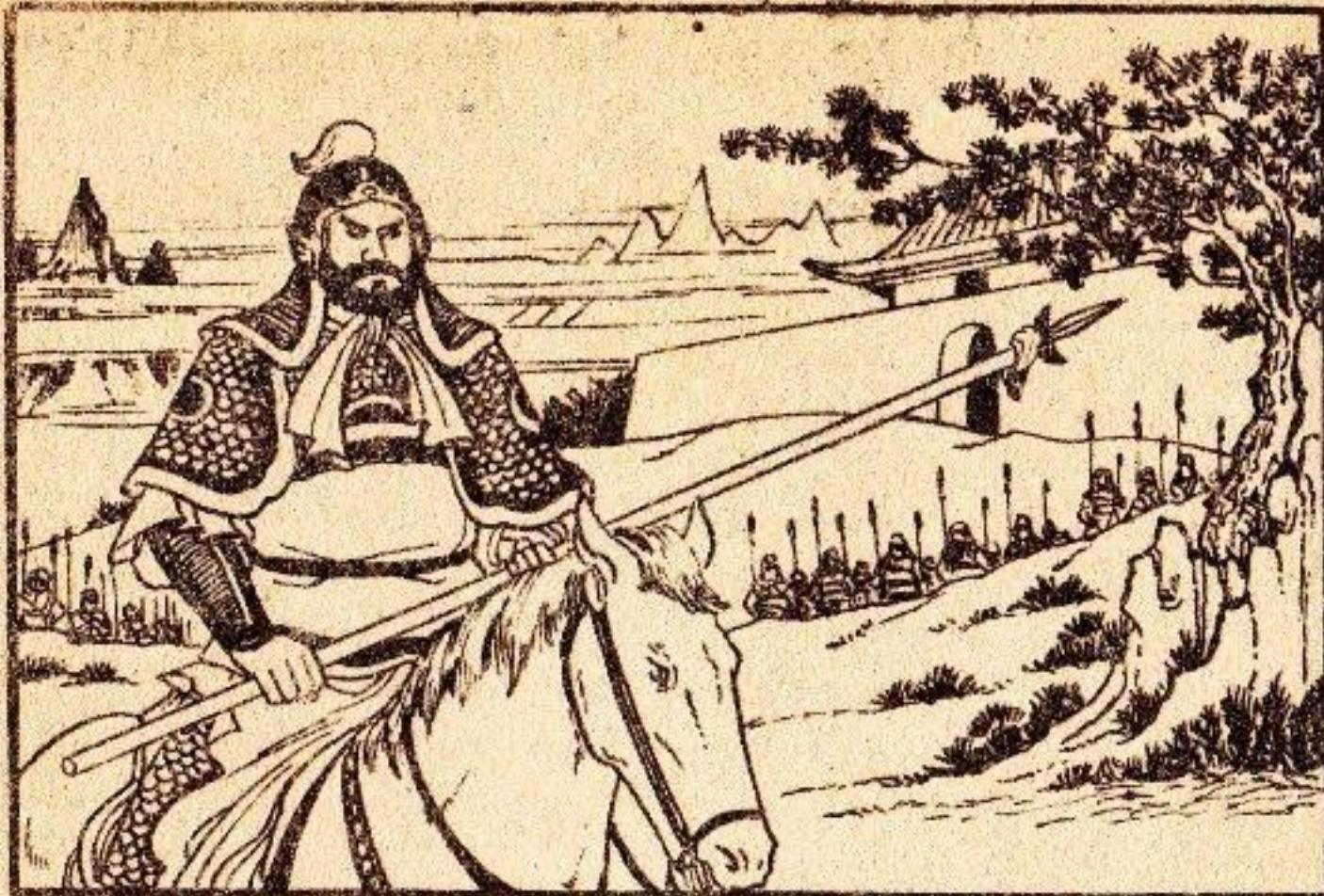
Đến hết canh một, Tiêu Ngan thay đổi y phục qua xin gấp Hoàng Phi Hổ thừa rằng: "Nay Trương Phụng sai tôi vào canh ba này dẫn xạ thủ lén bắn lão gia. Tôi mang ơn lão gia, không đành phản bội nên đến báo cho lão gia hay trước"

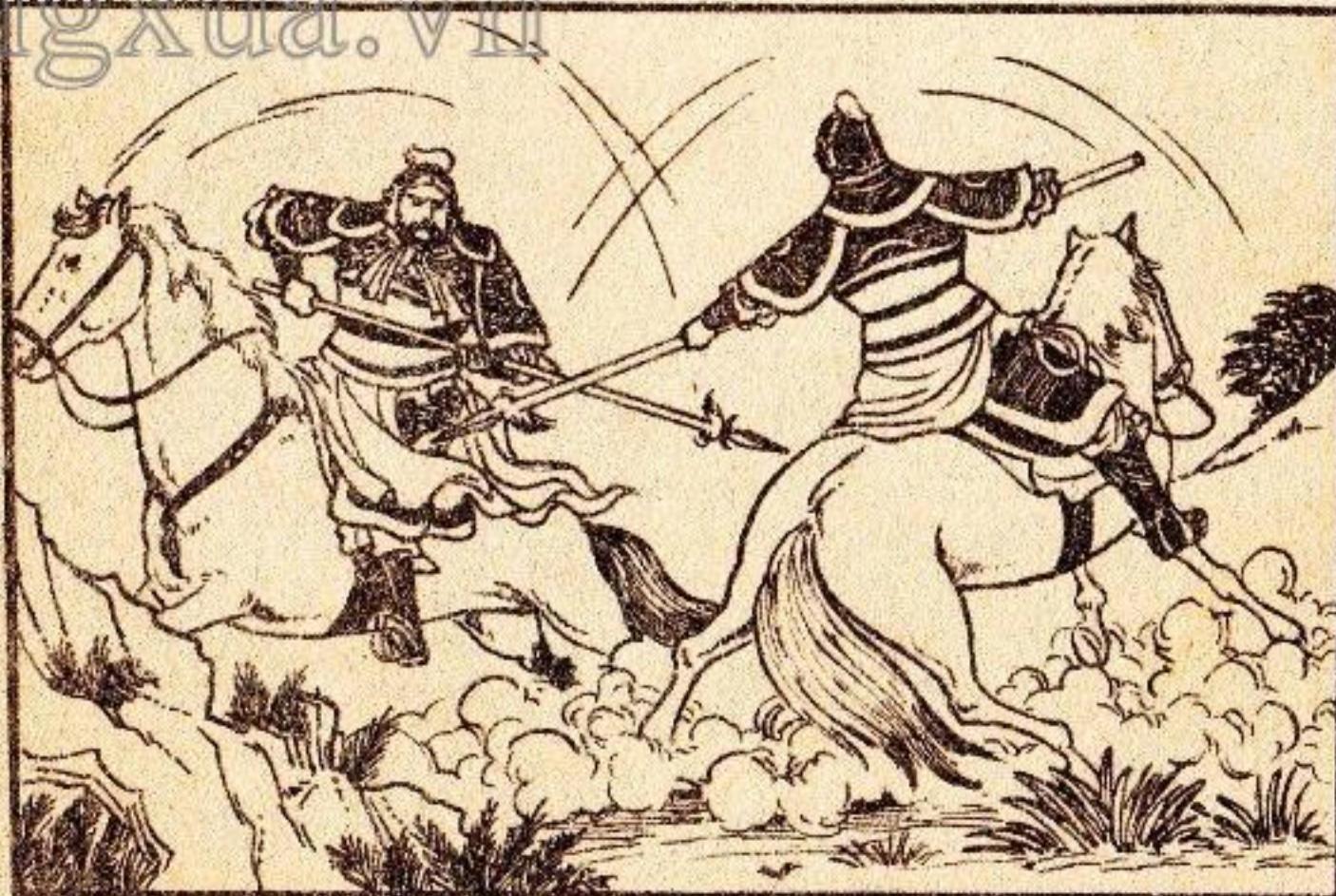
Rồi Tiêu Ngân dẫn đoàn người của Hoàng Phi Hổ vào ải. Binh tướng Trương Phụng thờ ơ không đề phòng. Tiêu Ngân mở cửa ải, Hoàng Phi Hổ cùng mấy anh em cầm thương xốc vào, quân trong ải náo loạn, vỡ chạy hết.

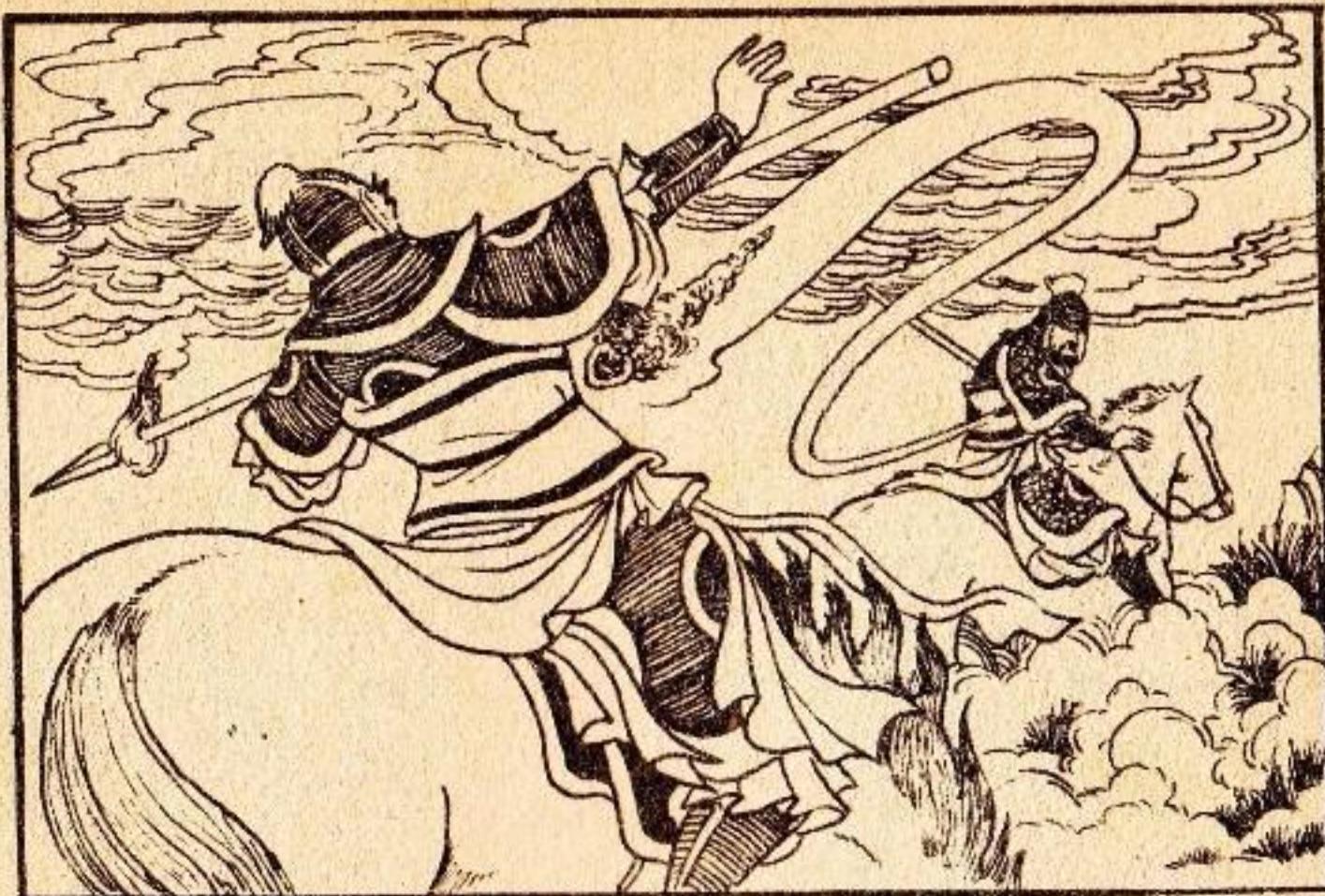
Trương Phụng liền đuổi theo, quyết bắt cho được Hoàng Phi Hổ, Bấy giờ Tiêu Ngân núp bên vách tường liền đâm lén Trương Phụng một kích chết tươi.

Đoàn người của Hoàng Phi Hổ ra khỏi ải Lâm Đồng, đến ải Đông Quan. Tướng giữ ải này là Trần Đồng liên bài binh bố trận để ngăn đường quyết bắt cho được Hoàng Phi Hổ lập công.

Trần Đồng vừa gặp Hoàng Phi Hổ liền tấn công tức thì. Hai dàn đánh nhau hơn 20 hiệp. Trần Đồng yếu sức, quất ngựa chạy dài. Hoàng Phi Hổ muốn bắt Trần Đồng để mau qua ải, nên đuổi theo rất gấp.

Trần Đồng thấy Hoàng Phi Hổ rượt theo liền lấy hỏa long phiêu ném lên, tức thì khói tỏa mù mịt. Hoàng Phi Hổ tối tăm mặt mày, bị hỏa long phiêu đánh trúng sườn, nhào xuống chết tốt.

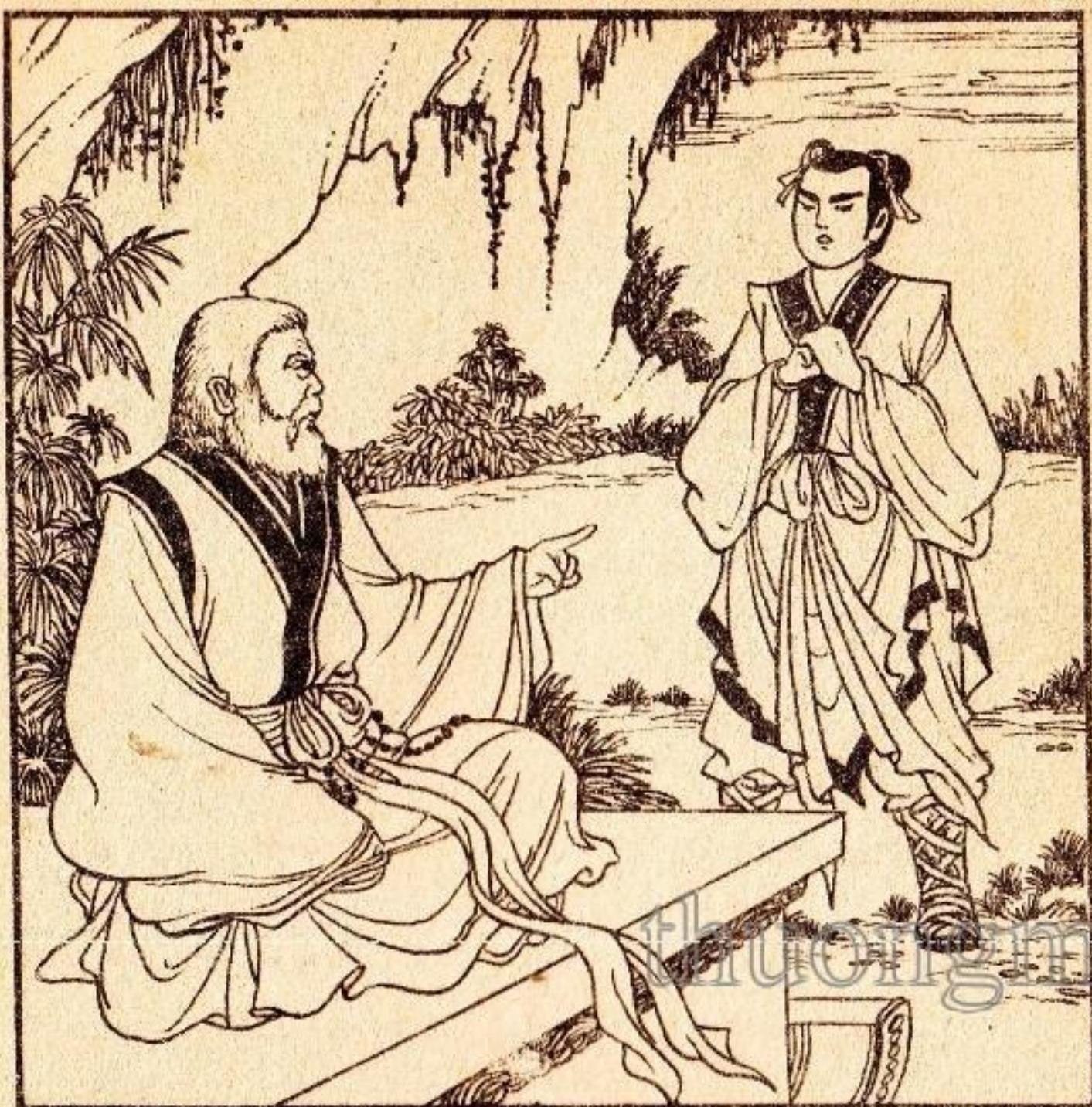
Hoàng Minh và Châu Kỳ liền xáp vào đánh Trần Đồng báo thù. Trần Đồng quay ngựa bỏ chạy. Hai tướng vội đuổi theo. Trần Đồng lại ném hỏa long phiêu lên, đánh trúng Châu Kỳ té xuống ngựa.

Trần Đồng rút gươm toan chém Châu Kỷ, may nhờ Hoàng Minh xông đến kịp cản lại rồi đánh nhau với Trần Đồng. Hoàng Minh liêu mạng nên Trần Đồng sợ hãi bỏ chạy vào ải đóng cửa lại.

Hoàng Minh đem Châu Kỷ về đến trại thì Châu Kỷ đã chết. Hoàng Minh than khóc một hồi, sấp thây của Châu Kỷ nằm song song với thây của Hoàng Phi Hổ. Không ai còn biết tính lẽ nào nữa, chỉ ngồi nhìn nhau chờ chết.

Bấy giờ tại núi Thanh Phong, động Tứ Dương, Thanh Hư đạo nhân đang ngồi trên giường Bích Vân, bỗng thấy lòng mình hồi hộp, đánh tay xem biết Hoàng Phi Hổ mắc nạn, vội truyền đòi Hoàng Thiên Hóa đến. Hoàng Thiên Hóa tuổi mới hai tám mà mình cao chín thước, mắt sáng như sao, đến ra mắt thầy. Thanh Hư đạo nhân nói: "Cách mười ba năm trước, ta đàng vân đi dạo tại xứ triều ca, thấy người có quí tướng. Ta liền nổi trận gió đưa người về núi truyền thụ võ nghệ và phép lành, để sau này người có cơ hội lập thân. Cha ngươi là võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, hiện đang bị Hỏa long phiêu mà thác tại Đồng Quan. Người hãy đến đó cứu cha, sau giúp nhà Châu cho toàn trung hiếu. Nhưng nay chưa phải lúc ngươi được xuống trần, nên ta chỉ trao cho ngươi báu linh dược, đem xuống Đồng Quan cứu cha xong thì trở về đây. Ngày sau cha con ngươi sẽ gặp nhau tại Tây Kỳ"

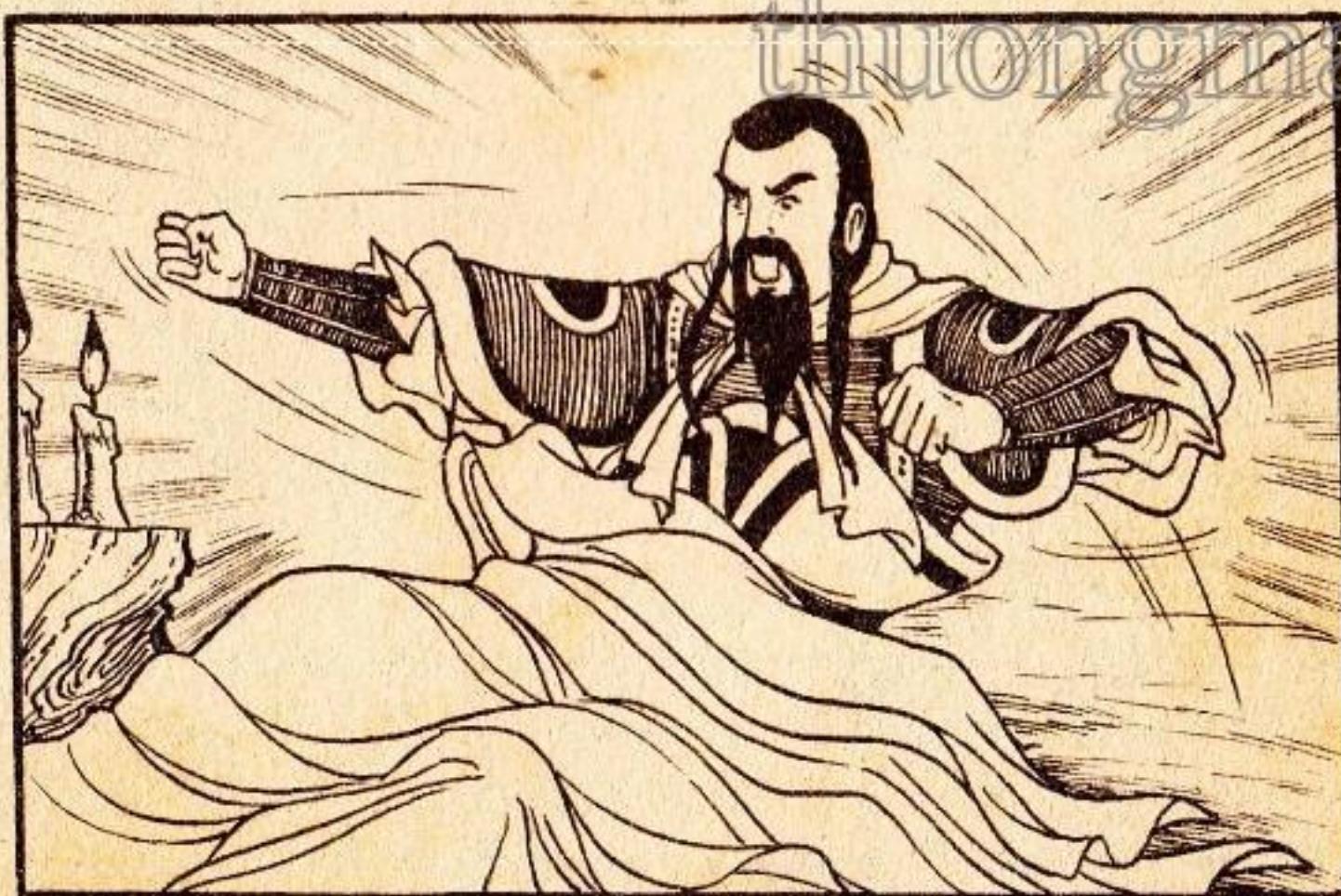
Thanh Hư trao gươm báu và giỏ hoa lam cho Hoàng Thiên Hóa lại dặn nhỏ mấy câu và nói: “Phải làm theo cách ấy thì cha ngươi mới qua khỏi ải được”. Hoàng Thiên Hóa tuân lệnh, độn thổ đến ải quan trong nháy mắt.

Dến canh năm, Hoàng Phi Bưu đang rầu rĩ, chợt quân canh vào báo có một đạo đồng xin vào cứu Hoàng Phi Hồ. Hoàng Phi Bưu vội ra đón vào.

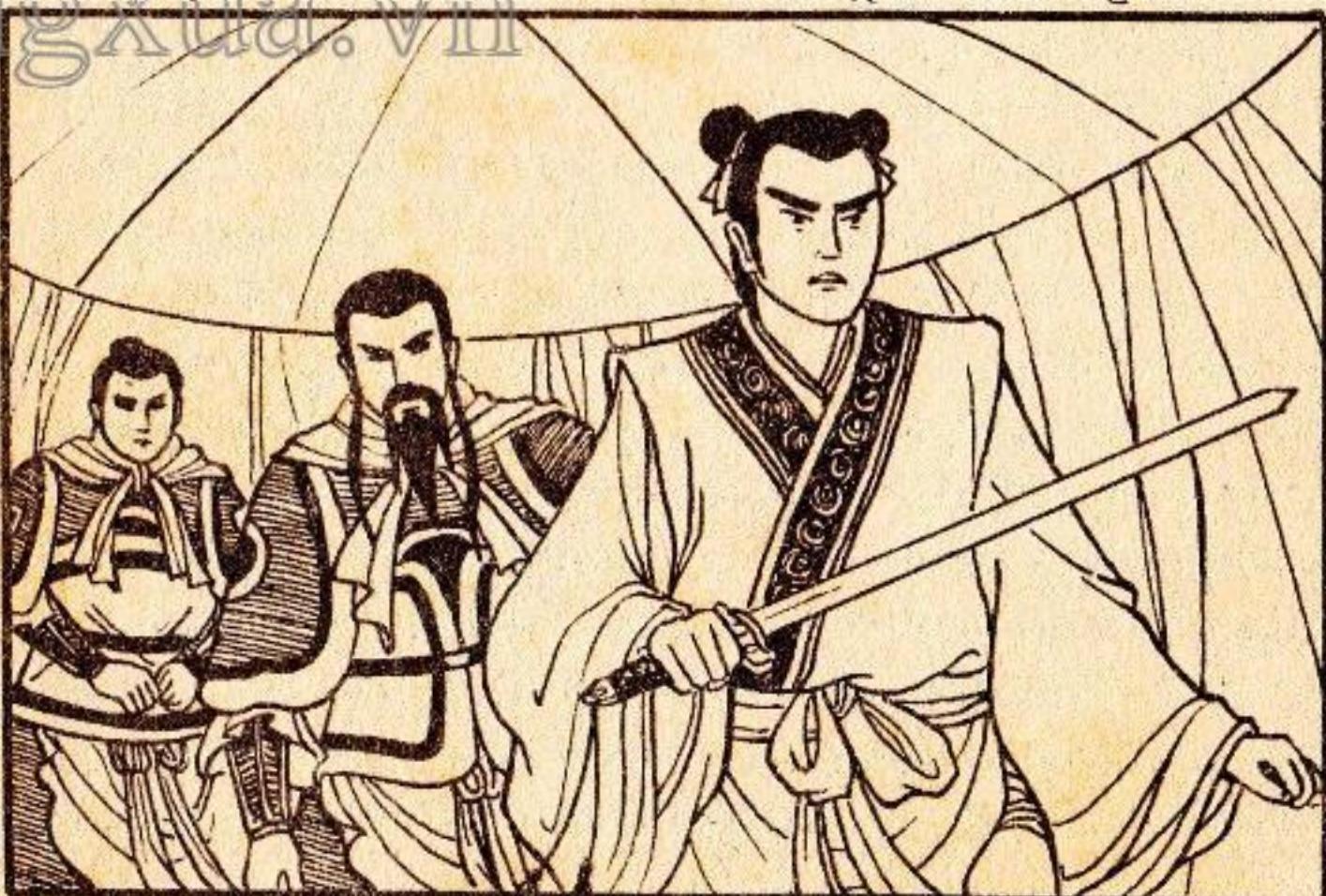
Hoàng Thiên Hóa trút thuốc ra, hòa với nước suối, rồi lấy gươm cạy răng hai người, đổ vào miệng mỗi người hai hớp, thuốc còn dư thì thoa chỗ bị thương.

Chẳng bao lâu, Hoàng Phi Hổ tỉnh dậy trước, la lớn lên: “Đau chết đi!” Ấy là lúc thuốc thẩm vào ngũ tạng, chạy khắp châu thân nên Hoàng Phi Hổ mới biết đau, la hoảng như vậy.

Hoàng Thiên Hóa vội vã quì xuống, vừa khóc vừa nói:
“Thưa cha, con là Hoàng Thiên Hóa đây. Hồi nhỏ con đi dạo
vườn hoa bị gió thổi mất biệt. Thầy con là Thanh Hư đạo
nhân, thấy con có số tu hành nên nổi gió đưa con về động.
Nay thầy con biết cha mắc nạn, nên dạy con xuống cứu”.

Hoàng Thiên Hóa nghe cha kể lại việc Trụ Vương gây
nên cái chết của mẹ, nổi giận nói: “Thầy con dặn cứu cha
xong phải trở về núi, nhưng con quyết lòng trở về triều
ca giết vua Trụ và Đắc Kỷ trả thù cho mẹ và cô của con!”

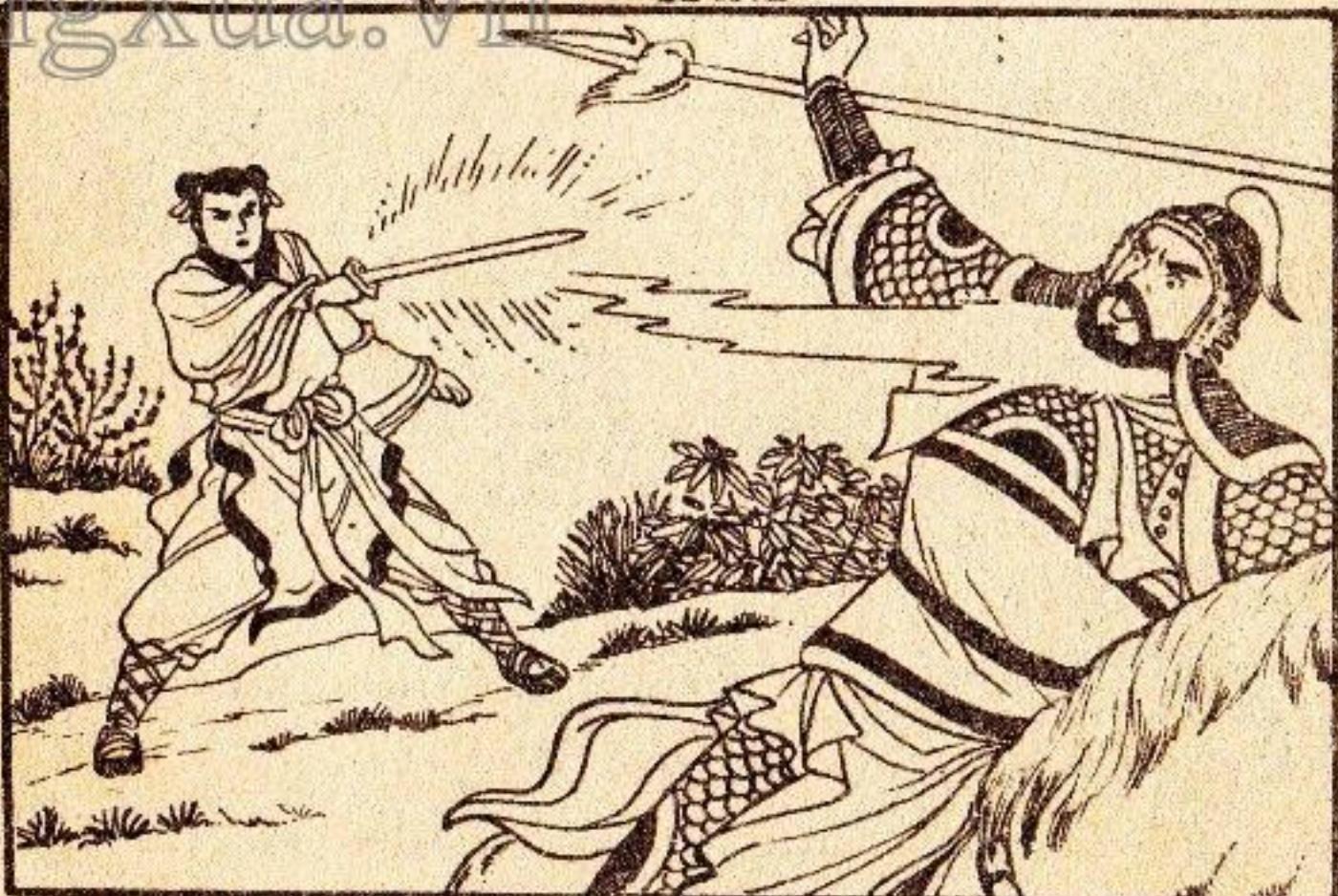
Cha con đang sụt sùi than thở thì quân canh vào bảo: “Trần Đồng dẫn quân ra khiêu chiến”. Hoàng Thiên Hóa thưa: “Xin cha chờ sợ! Có con theo bảo vệ thì nó không làm gì nổi đâu”. Hoàng Phi Hổ nghe vững lòng, cầm đao xông ra khỏi trại.

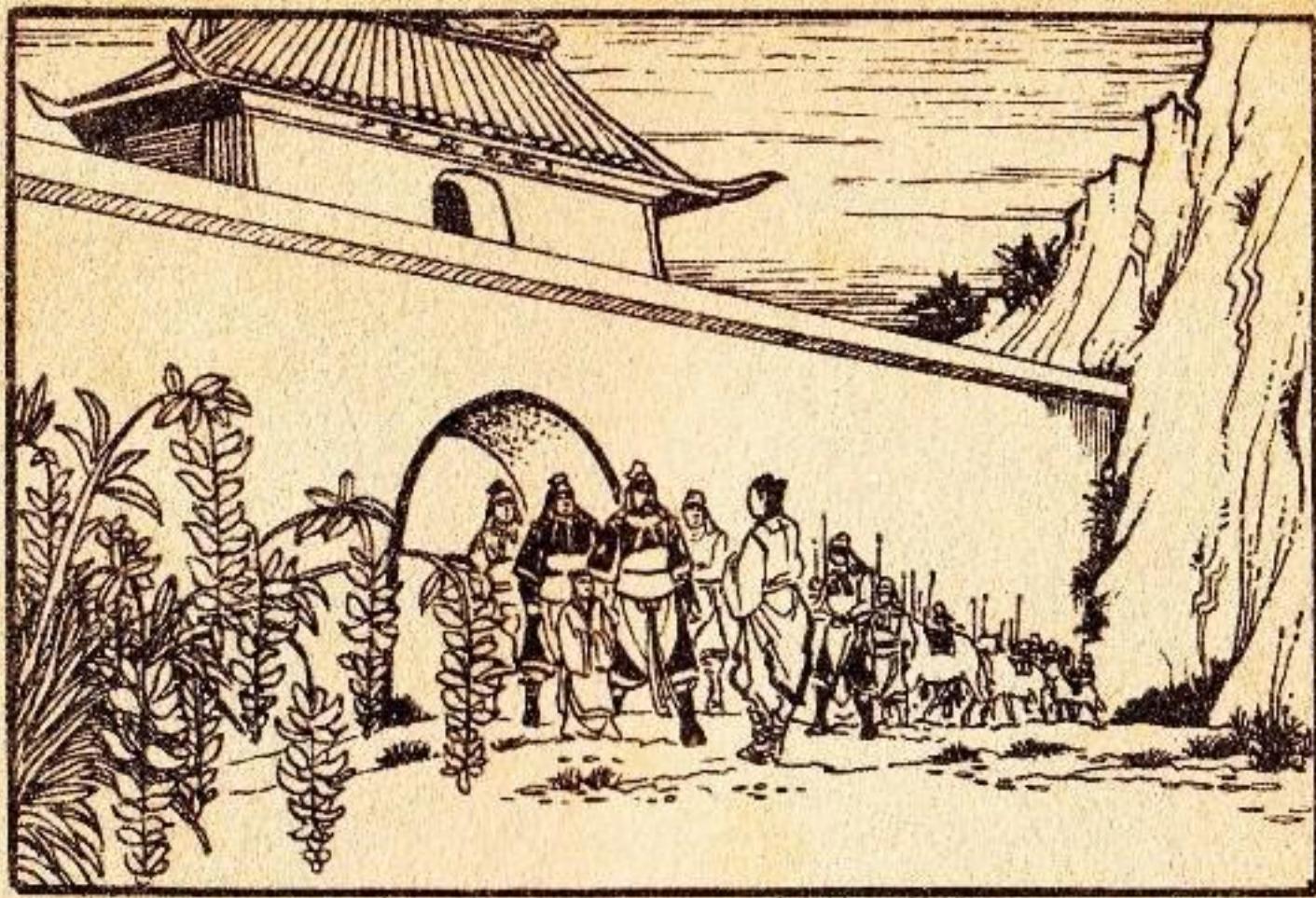
Trần Đồng thấy Hoàng Phi Hổ thì thất kinh, nhủ thầm: “Hỏa long phiêu ta đã đánh trúng nó, vì cớ gì nó lại không chết?” Hai bên đánh nhau hơn hai mươi hiệp, Trần Đồng quất ngựa chạy. Hoàng Phi Hổ đuổi theo. Trần Đồng dùng kẽ cù, vung hỏa long phiêu lên, khói tỏa mịt mù.

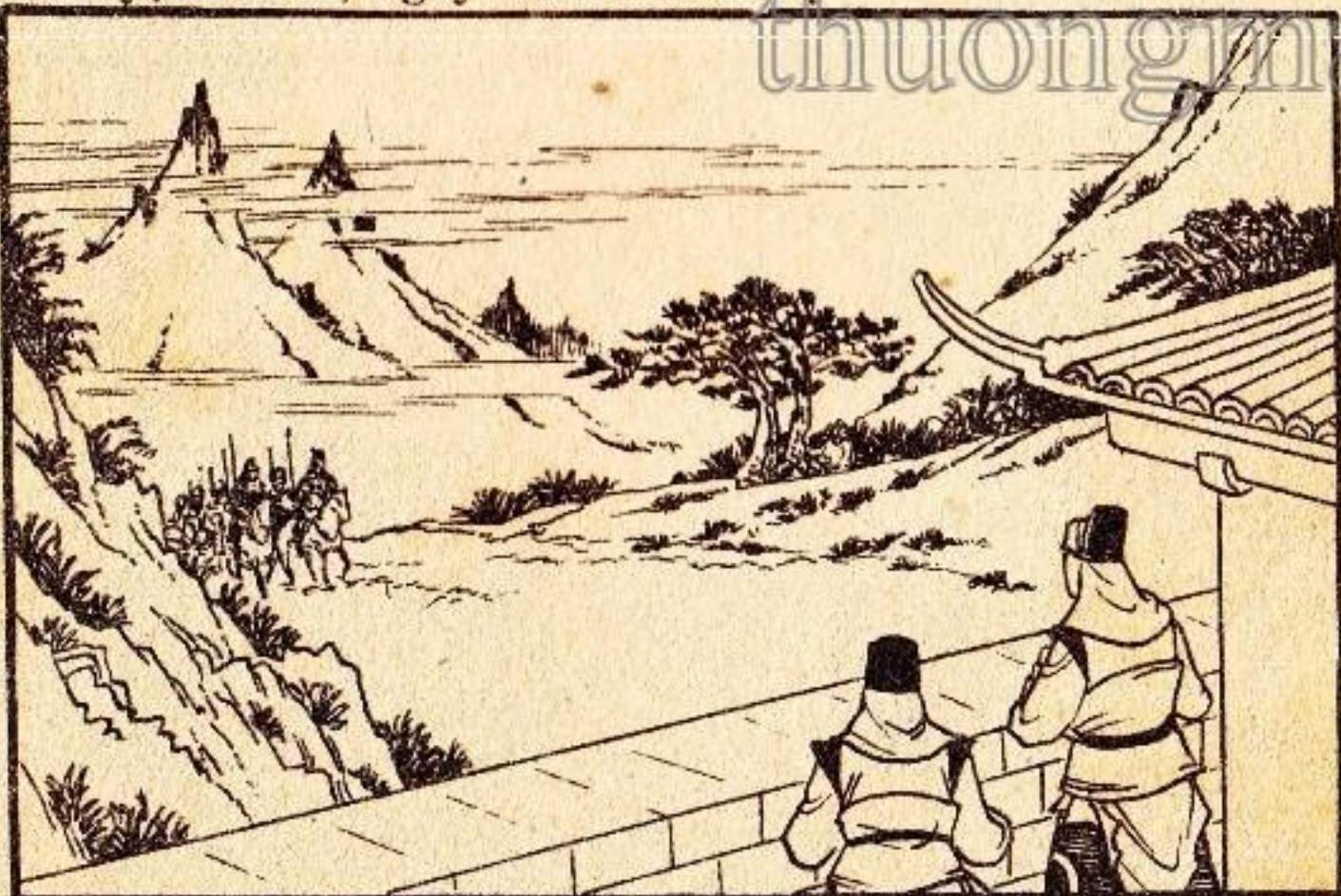
Hoàng Phi Hổ muốn bỏ chạy, thì Hoàng Thiên Hóa đã biết trước, lấy giỏ hoa lam đưa lên thâu Hòa long phiêu của Trần Đồng vào đây. Trần Đồng thấy mắt phép, mặt biến sắc. Hoàng Phi Hổ không còn sợ sệt như trước nữa, nên đánh rất hăng.

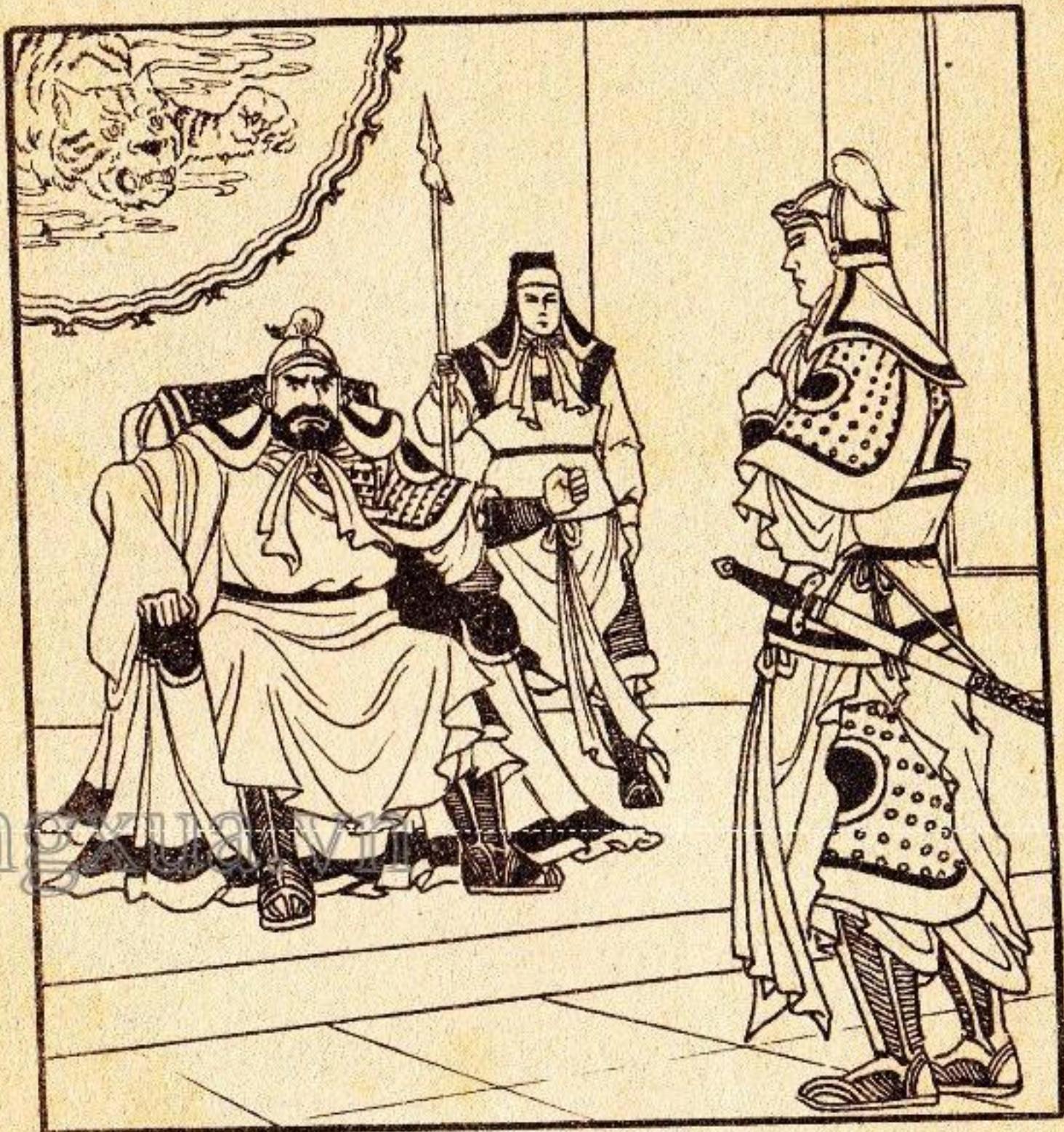
Hoàng Thiên Hóa muốn cho cha mình sớm rành tay, liền bước tới cầm cây gươm thần gọi là Mật tà đưa lên. Thanh gươm xẹt ra một luồng sáng chói, chiếu vào cổ Trần Đồng, Trần Đồng rơi đầu tức khắc.

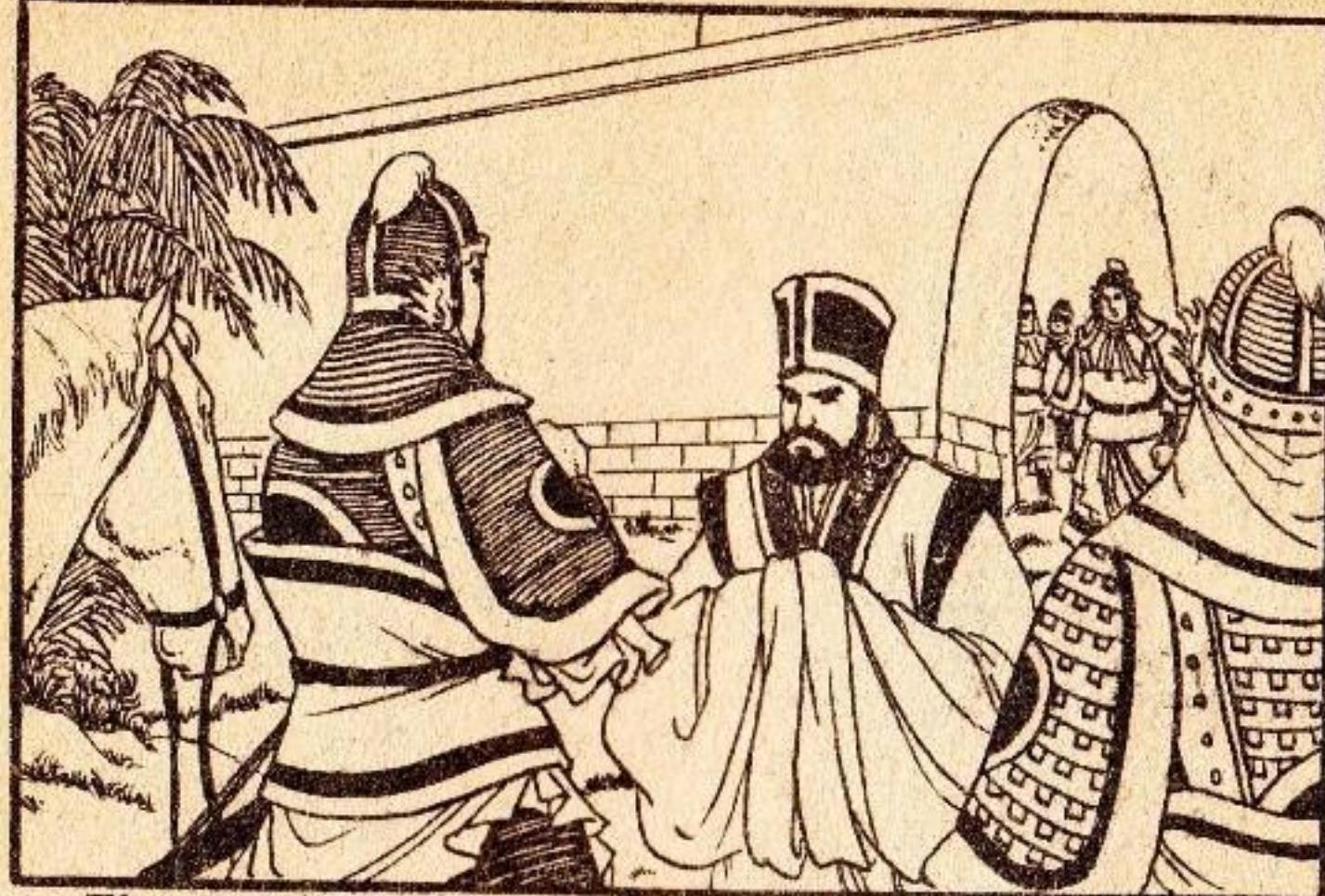
Hoàng Thiên Hóa lạy cha, thưa rằng: “Lúc nãy vì nghe mẹ chết, nóng lòng nên con nói như vậy, bây giờ nghĩ lại không dám trái lời thầy dặn, xin cha cho con trở về núi tu luyện thêm, ngày sau sẽ đoàn tụ”.

Cha con, chú cháu, anh em đồng gạt lệ giã từ. Hoàng Thiên Hóa độn thổ về núi, còn Hoàng Phi Hổ cùng gia binh, gia tướng qua khỏi Đồng Quan, đi hơn tám mươi dặm nữa đến ải Xuyên Vân.

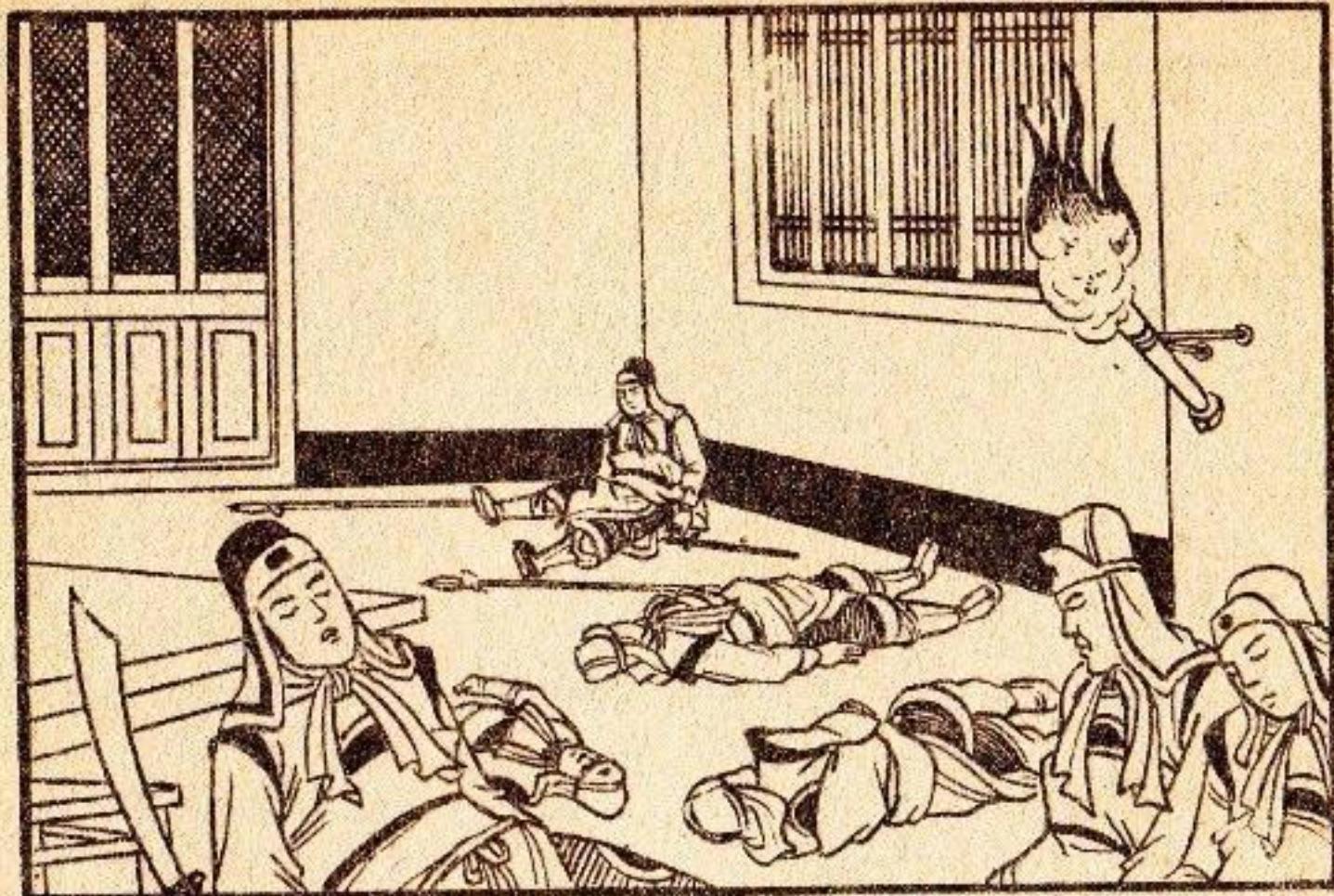
Quan tổng trấn ải này là anh ruột của Trần Đồng, tên Trần Ngô. Khi nghe quân báo Hoàng Phi Hổ giết em ruột mình mà qua ải, Trần Ngô nổi giận truyền điểm tướng, dân binh, đi đánh báo thù. Viên tướng Hạ Thân can: "Xin chủ tướng chờ nóng nảy mà hỏng việc. Trần Đồng là bậc dũng tướng, tài cao phép lạ mà còn bị hại thay, huống hồ trong thành ta tướng yếu binh suy, chủ tướng muốn dùng sức kiệt trói hùm sao được?" Trần Ngô nói: "Hoàng Phi Hổ là đứa phản thần, bỏ trốn qua ải, lại còn giết tướng. Trần Đồng là em ruột ta bị chết về tay nó, ta không giết nó trả thù sao?" Hạ Thân nói: "Muốn bắt Hoàng Phi Hổ chỉ nên dùng mưu kế mà thôi"...

Theo mưu kế của Hạ Thân, Trần Ngõ mặc áo dài, không mang giáp, ra tiếp đón Hoàng Phi Hổ và nói: "Tôi biết đại vương là người trung nghĩa, mấy đời phò vua giúp nước. Nay xảy ra cớ sự này là tại vua, đại vương vào ải để tôi mở tiệc tẩy trần cho thỏa lòng hoài vọng".

Hoàng Phi Hổ thuận ý, Trần Ngõ liền truyền dọn cỗ bàn lên, các tướng đều được mời vào tiệc, ăn uống cho đến lúc hoàng hôn. Trần Ngõ nói: "Xin đại vương đừng ngại, nay tôi nhảm không có binh theo mà nghỉ nán lại đây một đêm, sáng sớm sẽ đăng trình"

Hoàng Phi Hổ đứng dậy tạ ơn, theo đưa Trần Ngộ vào phủ, rồi truyền gia tướng quân binh an nghỉ. Đoàn binh tướng trải mấy ngày mỏi mệt, nay lại được một tiệc no say, nên người nào mặt cũng lờ đờ, đặt lưng xuống là ngủ.

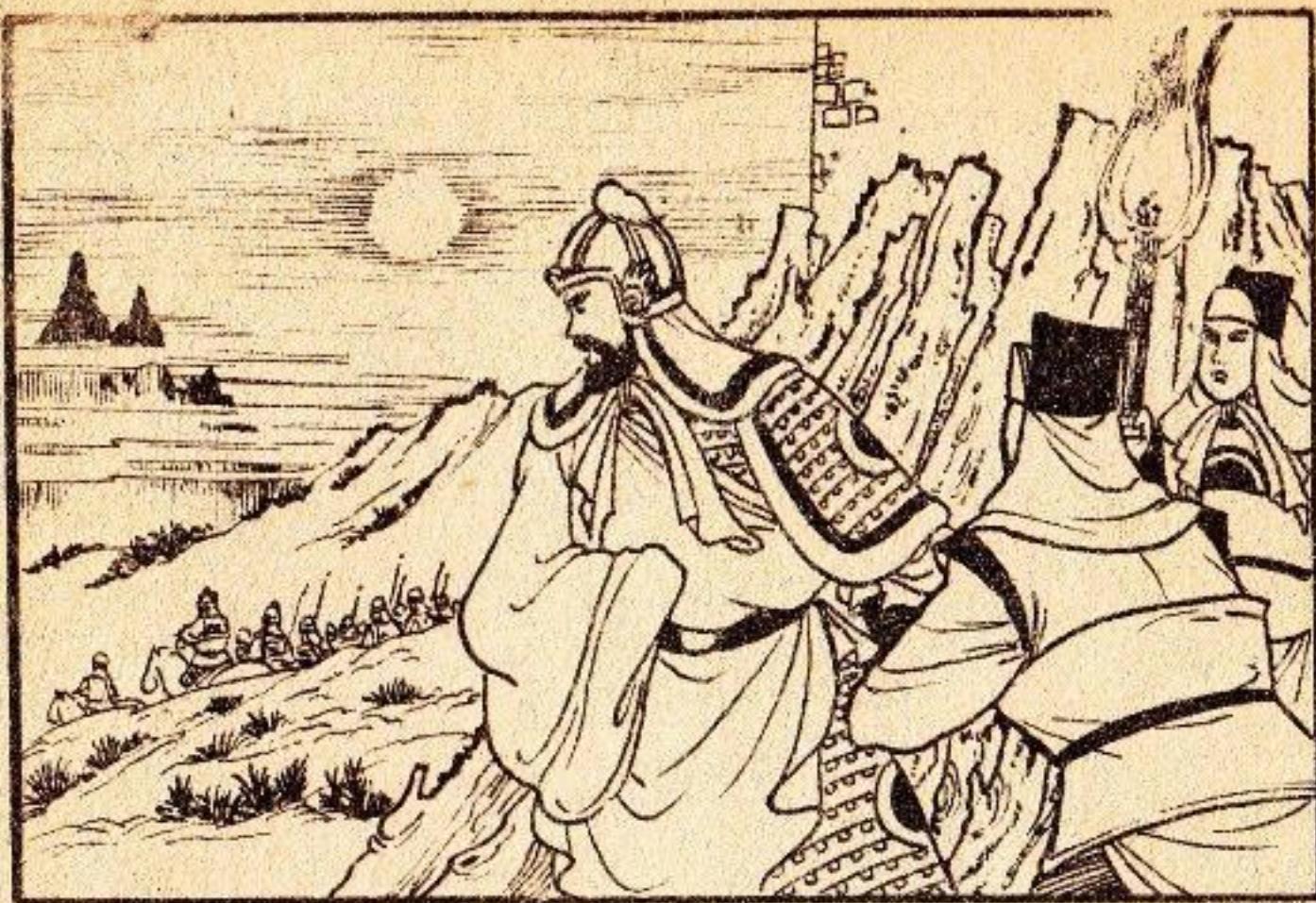
Riêng Hoàng Phi Hổ lòng buồn bức thao thức mãi. Trống điểm canh hai, Hoàng Phi Hổ chợp mắt lim dim, bỗng nghe trận gió lạnh lùng thổi tới, cả mình rớn óc. Rồi có một luồng trăng từ ngoài chập chùng bay vào dinh.

Trong luồng khói trắng áy ló ra một cánh tay, quạt tắt ngọn đèn, và có tiếng kêu vang vẳng: "Tướng quân ôi! Thiếp chín là hồn của Giả Thị theo dõi đến đây. Trần Ngô sắp dùng lửa đốt cả căn phòng này. Tướng quân mau thức dậy, dùi dắt ba đứa con thơ lánh nạn, kẻo không còn kịp nữa!"

Hoàng Phi Hổ vội đánh thức các tướng dậy thuật lại chuyện. Hoàng Minh vội vàng bước lại mở cửa, thì bên ngoài đã khóa chặt cứng, xô không ra. Long Hoàn, Ngô Kim, vội xách búa lại búa cửa ra, thì thấy bốn phía cùi chất trùng trùng cháy ngùn ngụt.

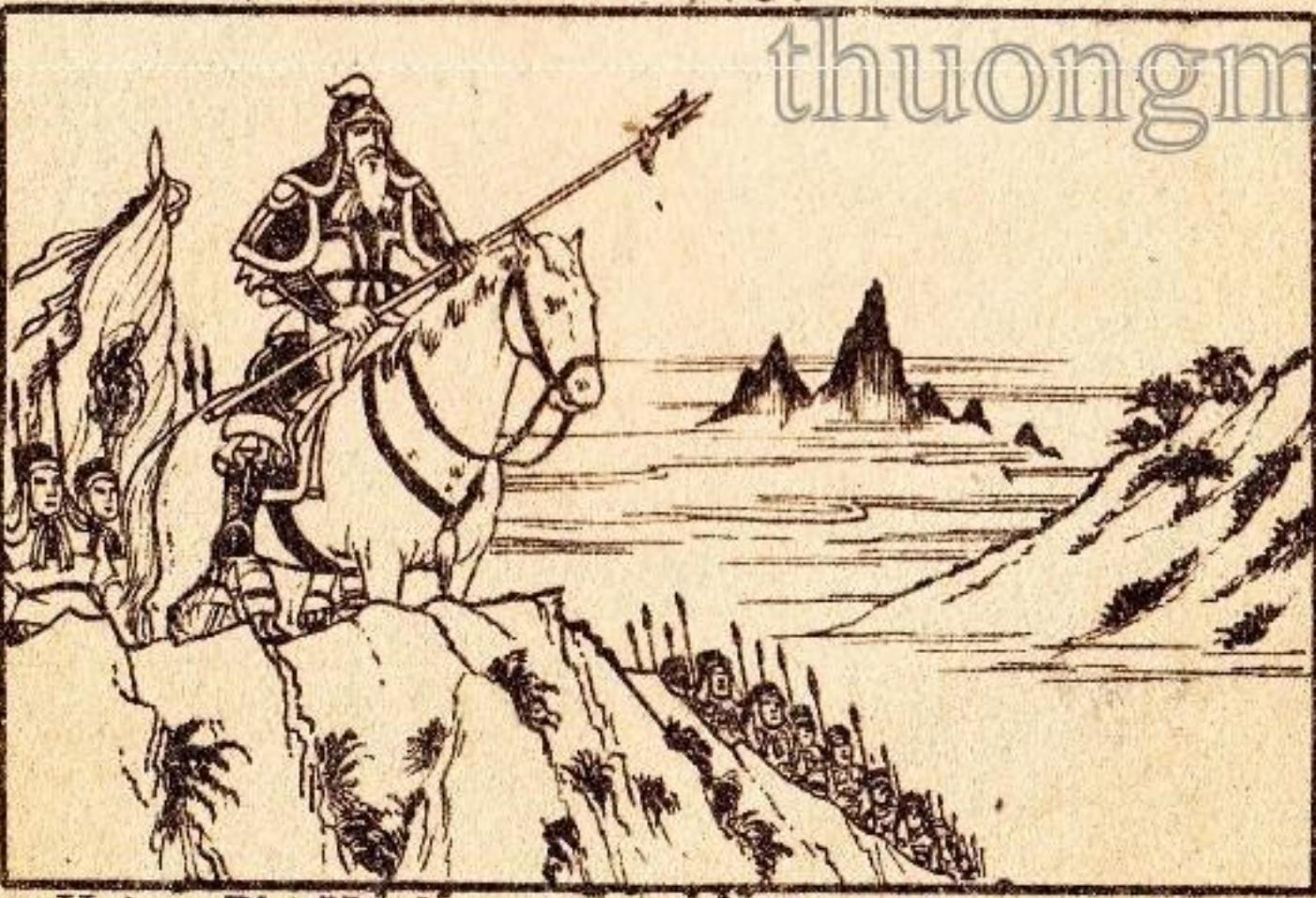
Long Hoàn và Ngô Kim cùng bọn gia binh dọn sạch một đường cùi rồi đẩy xe ra. Các tướng cũng lên yên ra theo. Trần Ngô nghe có quân chạy đến báo: "Hoàng Phi Hổ đã dẫn binh tướng ra khỏi thành rồi".

Trần Ngô liền dẫn quân đuổi theo. Các tướng của Hoàng Phi Hổ liên quay ngựa lại đánh trả.

Hai bên đánh nhau một hồi, Hoàng Phi Hổ đâm trúng Trần Ngộ lòi ruột, rồi thừa thắng mở cửa ải Xuyên Văn, cả đoàn người thoát ra một lúc.

Hoàng Phi Hổ dẫn quân tới ải Giới Bài. Quan trấn ải này là Hoàng Cổn, cha ruột Hoàng Phi Hổ. Hoàng Cổn không vui khi biết việc con mình phản chúa, nên truyền cho ba ngàn binh bố trận, dọn mười chiếc tù xa, quyết bắt anh em Hoàng Phi Hổ và bọn gia binh gia tướng giải về triều ca trị tội.

Hoàng Côn nạt lớn: "Nhà ta phò thiên tử bảy đời, lòng trung có một. Nay người vì báo thù một con vợ mà làm nhơ danh hào kiệt. Người đã không nhìn chúa, kể gì cha? Ta không nhìn đứa phản loạn là con, ngươi đừng gọi ta là cha nữa!"

Hoàng Minh nói: "Trụ Vương vô đạo, thường hại tôi trung, những kẻ tận trung trước sau gì cũng phải chết. Châu Võ Vương là người đại nhơn đại độ, đáng mặt minh quân. Hiện giờ chúng ta qua đây Châu coi như là đi lánh nạn mà thôi"

Hoàng Cổn than: “Tôi không phải thả con đi làm phản, ngọt vì bạo chúa lối đạo; không còn bào chữa vào đâu được. Tôi có theo con tôi thì cũng chỉ là đi lánh nạn, chứ không phải có lòng phản chúa”. Nói rồi treo án tại dinh, dẫn ba ngàn binh của mình ra khỏi kinh.

Hoàng Cổn nói: “Cách đây tám mươi dặm có ải Tuy Thủy tướng giữ ải là Hàng Vinh, có một người bộ hạ tên Dư Hóa tài phép phi thường. Đánh trăm trận trăm thắng. Chúng ta đến đó thế nào cũng bị bắt”.

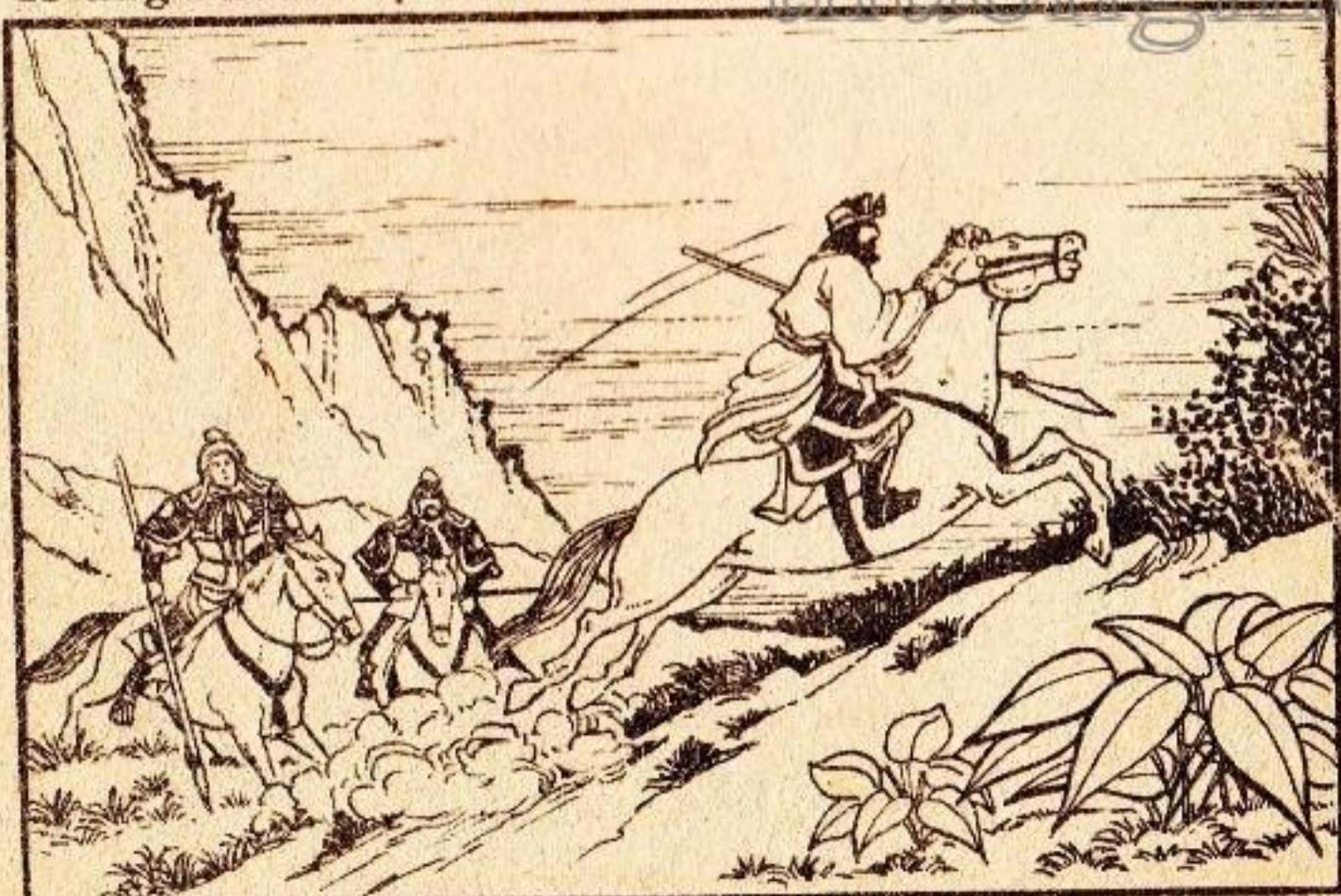
Đi gần tới ái Tụy Thủy thì Hoàng Côn truyền đóng quân lại. Trời rựng sáng đã có quân vào báo: “Dư Hóa đem binh khiêu chiến”. Hoàng Phi Hổ xin ra trận, rồi lén lưng trâu ra khỏi trại gặp một người dữ tợn, râu tóc đỏ ngoe, mặt mũi vàng lườm, chân mày rõ, côn mắt lộ.

Hai tướng đánh vùi với nhau bụi bay ngắt trời, bốn phương mù mịt. Hoàng Phi Hổ đang giận, nên ráng sức bình sanh múa giáo tít mù, Dư Hóa đánh không lại, giục ngựa chạy dài.

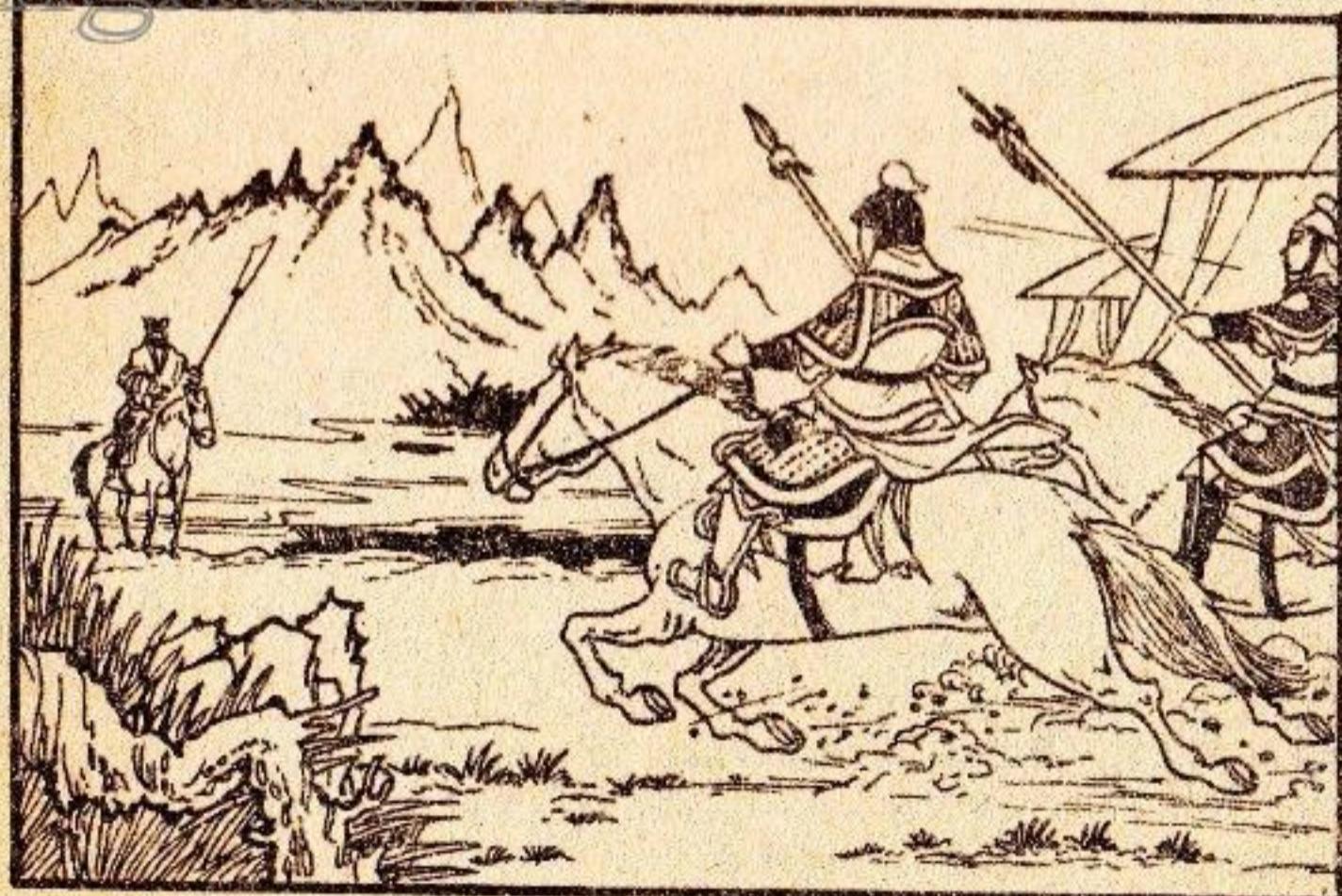
Hoàng Phi Hổ đuổi theo gân kịp. Dư Hóa liền lấy cây phuơn trong túi phất lên. Cây phuơn ấy là Lục hông phang, vừa liệng lên cao liên hóa ra một ngọn khói đen bắt Phi Hổ đi mất. Dư Hóa lại quăng phuơn ấy vào ải, Hoàng Phi Hổ bị trói tức thì.

Hoàng Minh, Châu Kỷ liên lén lên ngựa xông ra đánh Dư Hóa. Ba tướng đánh nhau một trận hơn ba mươi hiệp, Dư Hóa chống cự không lại, quay ngựa bỏ chạy.

Hoàng Minh, Châu Kỷ đuổi theo, bị Dư Hóa quăng Lục hồng phang lên bắt hết, đem về dâng cho chủ tướng Hàng Vinh truyền đem nhốt vào ngực chung với Hoàng Phi Hổ.

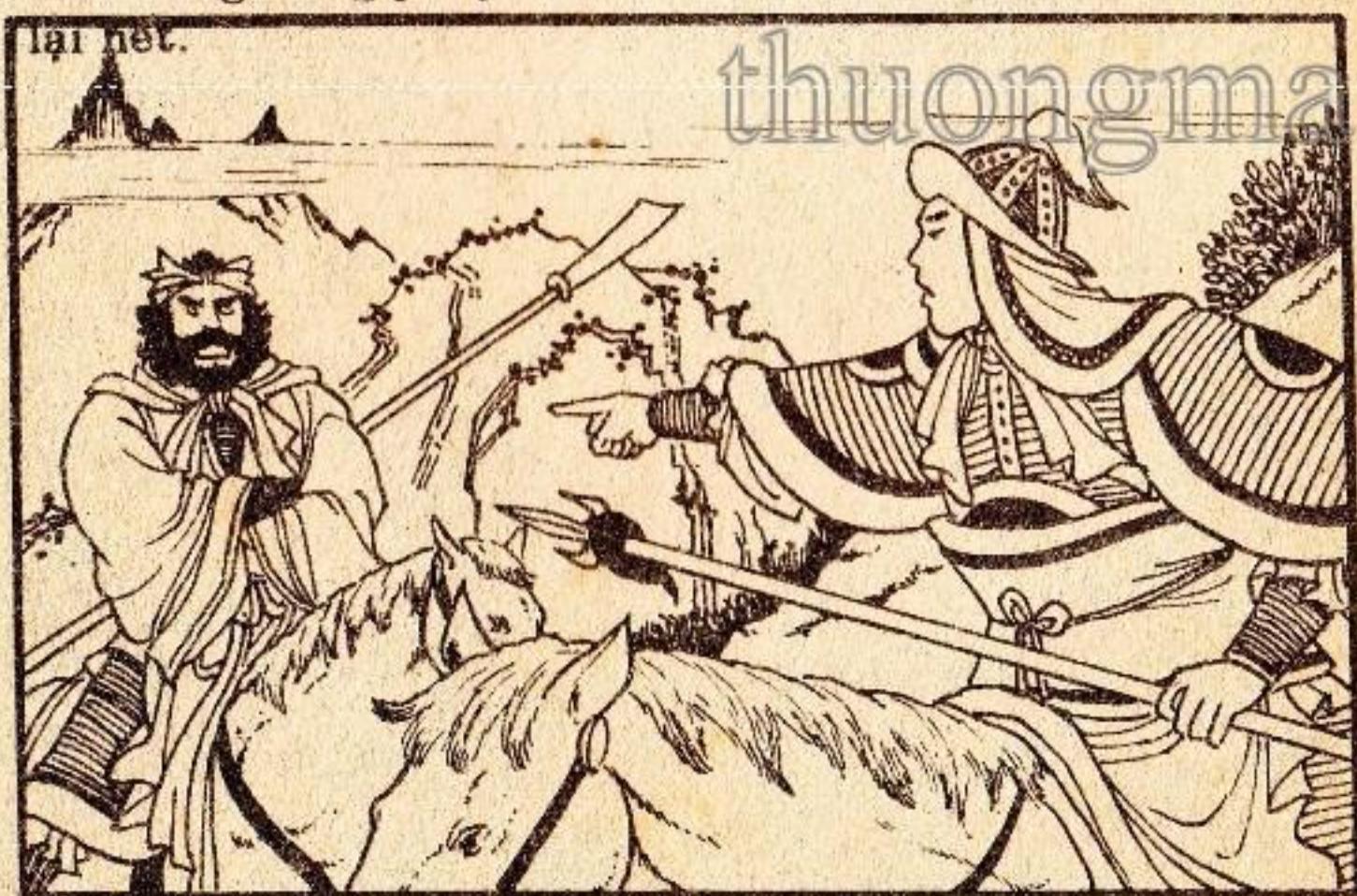

Dư Hóa lại đến trước trại Hoàng Cổn khiêu chiến. Hoàng Phi Bưu, Hoàng Phi Báo lèn ngựa ra tiếp đánh.

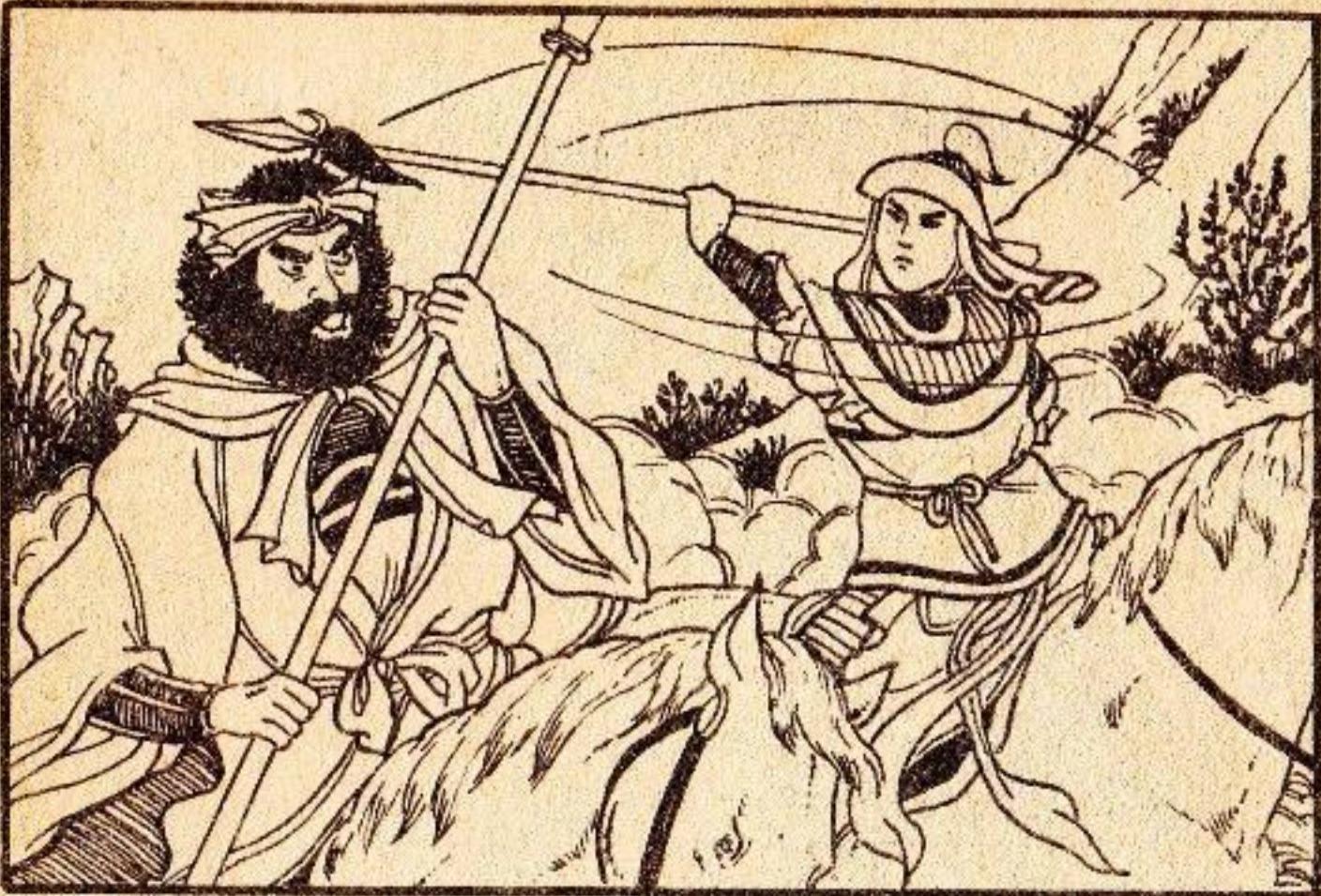

Hai tướng hiệp lực đánh Dư Hóa hơn hai mươi hiệp làm cho Dư Hóa bại trận chạy dài. Hai tướng đuổi theo, Dư Hóa cũng dùng phép cù bắt nạp. Hàng Vinh truyền giام

lại nết.

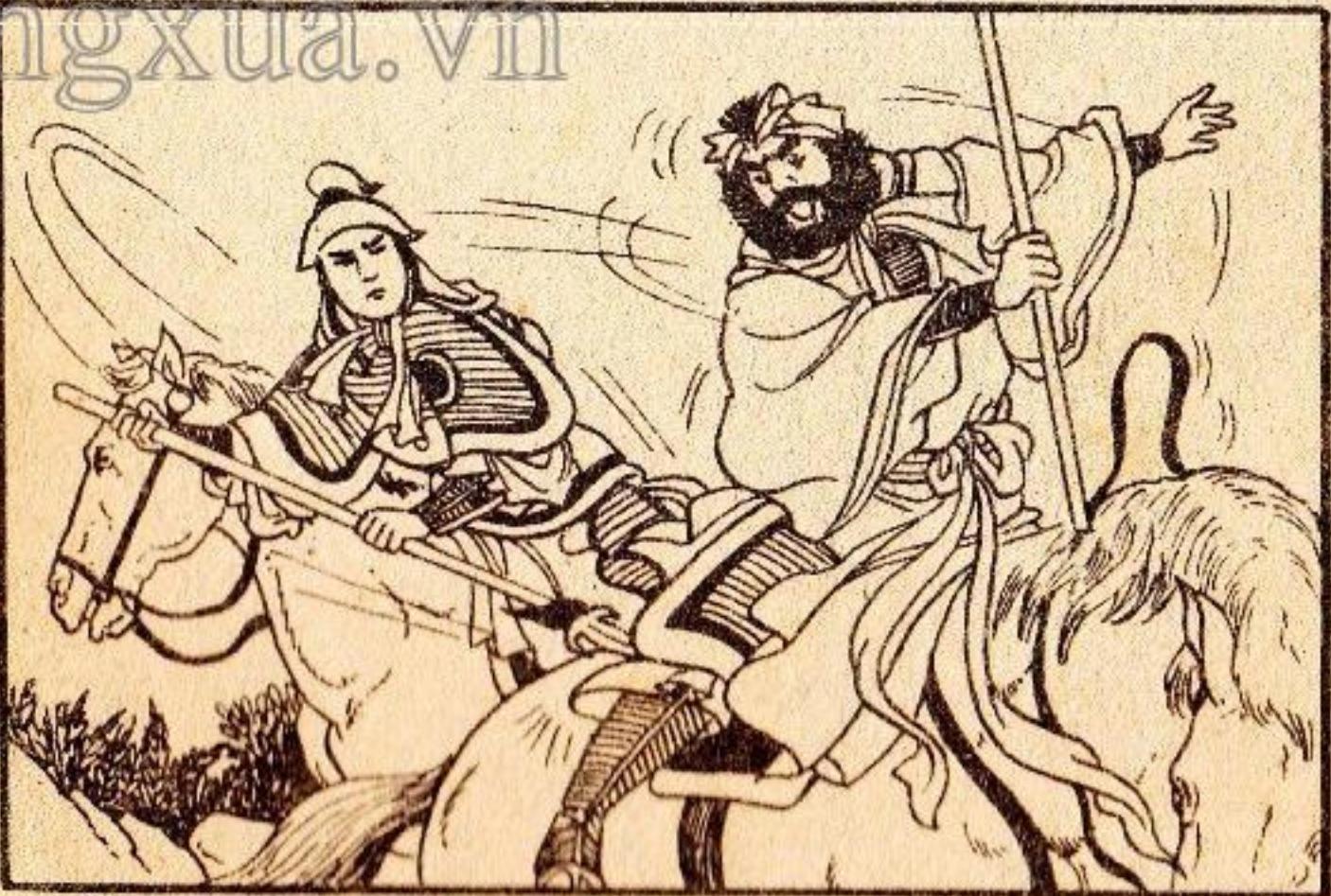

Thứ tôn Hoàng Thiên Lộc bước ra bái ông nội mình, thưa: "Cháu xin ra trận để trả thù cho cha chú!" Hoàng Cổn khuyên: "Cháu có đi phải cẩn thận lắm mới được". Hoàng Thiên Lộc lên ngựa, ra trước trại mắng lớn: "Thất phu, ngươi ý có phép tà bắt cả gia đình ta, ta quyết với ngươi một còn, một mất!"

Hoàng Thiên Lộc liên đâm một nhát, Dư Hóa vội đỡ liên. Hoàng Thiên Lộc tuy tuổi nhỏ, nhưng múa tựa chong chóng, làm cho Dư Hóa không biết đường nào mà đỡ.

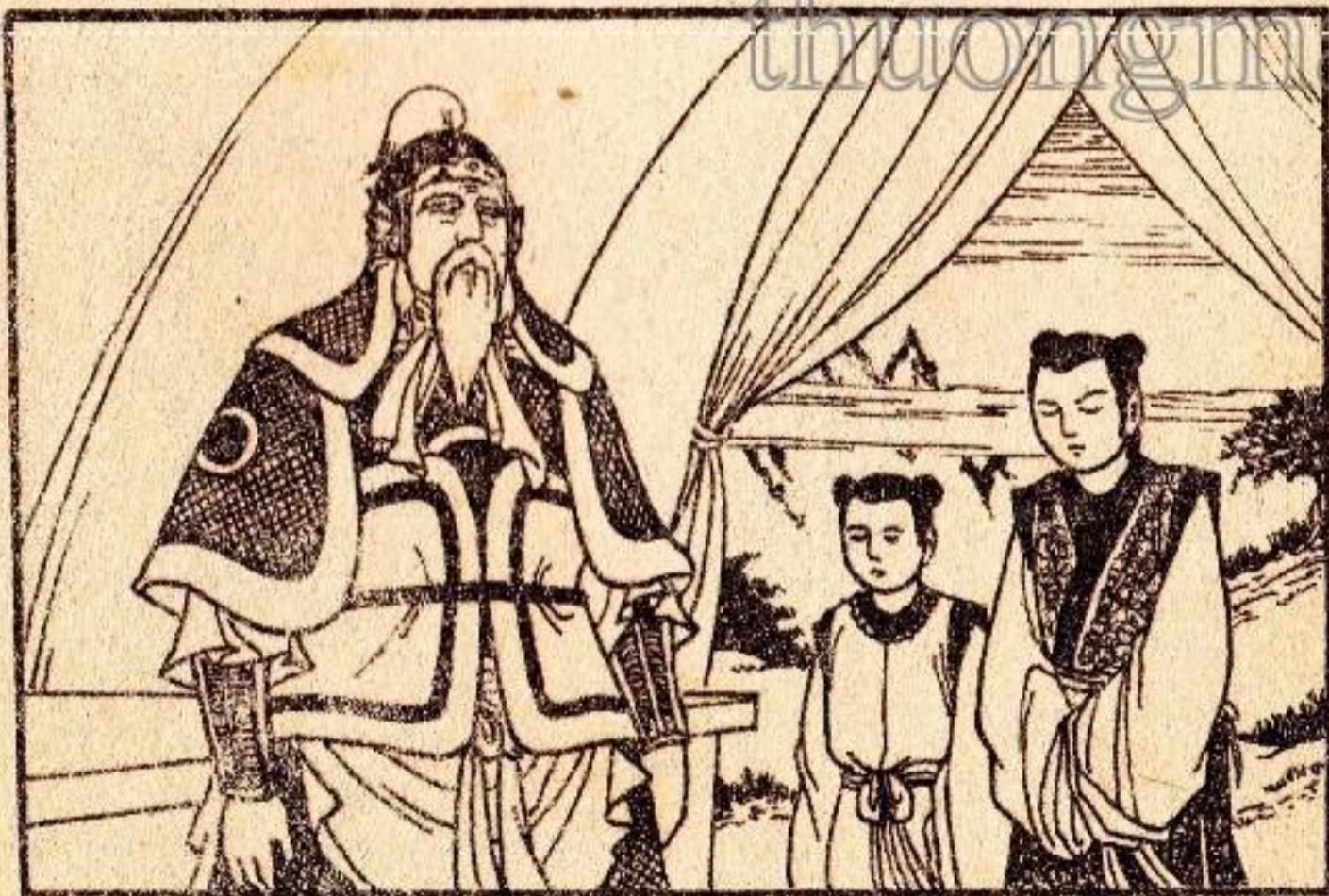
uongxua.vii

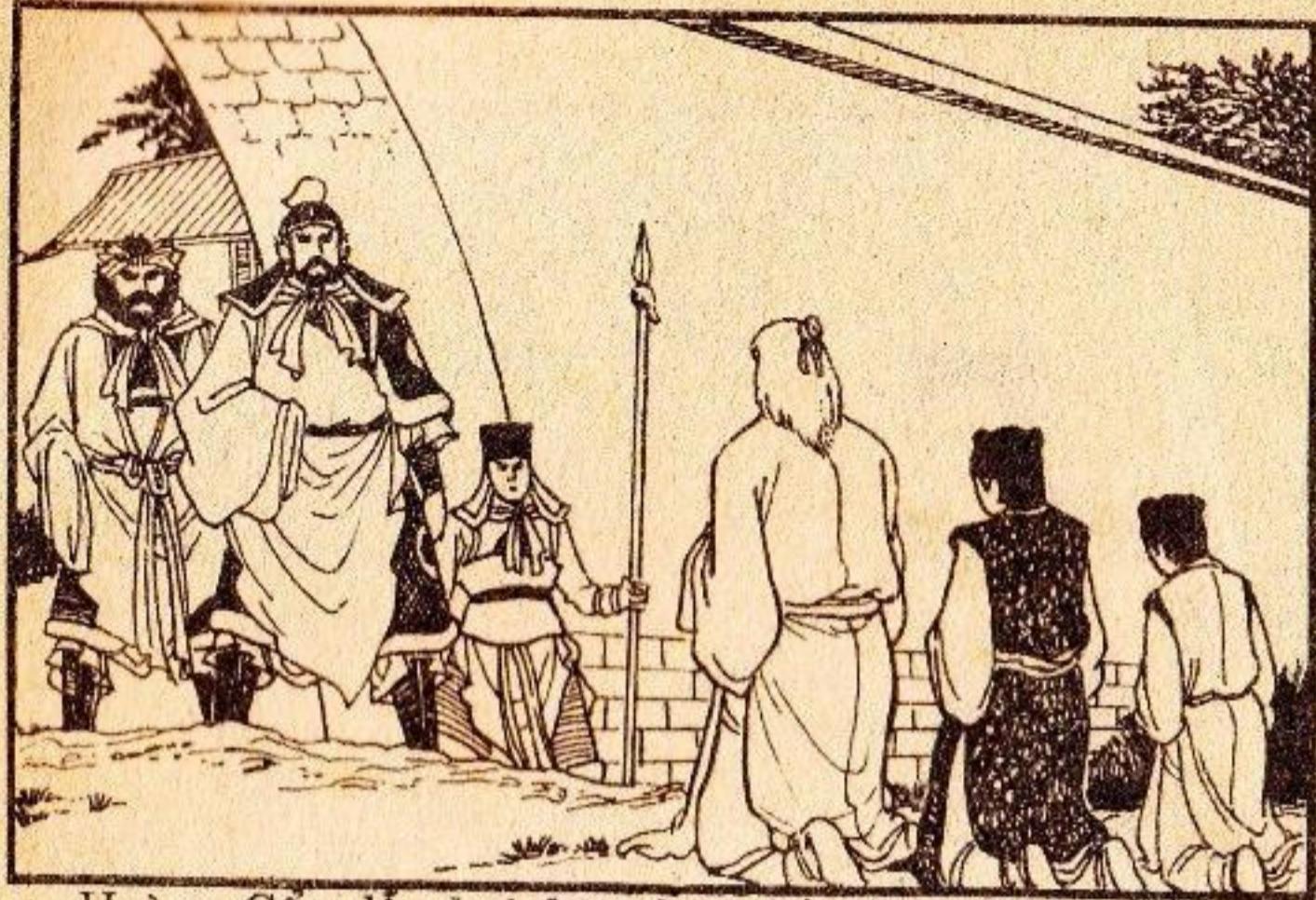
Hoàng Thiên Lộc thương pháp như rồng, sức mạnh như cọp, đánh Dư Hóa ngẩn ngơ. Vừa đấu được vài mươi hiệp, Hoàng Thiên Lộc trổ tài đâm trúng đùi Dư Hóa một nhát, Dư Hóa kinh hãi giục ngựa chạy ngay.

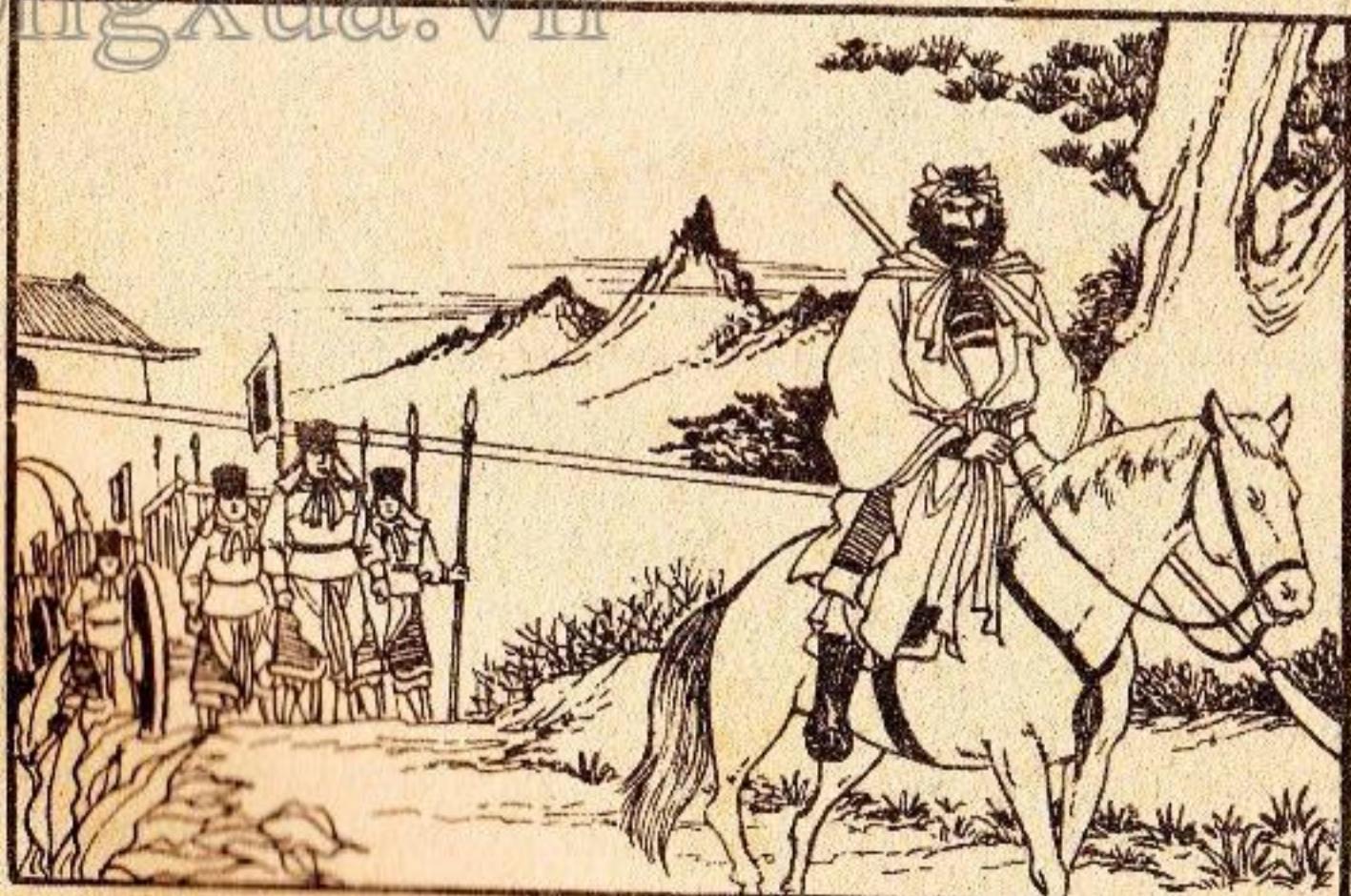
Hoàng Thiên Lộc nóng trà thù cha, nên đuổi theo lật tức.
Dư Hóa tuy bị thương, song phươn phép hâc còn, liền giở
miếng cũ, bắt Hoàng Thiên Lộc đem về nạp cho chủ tướng.

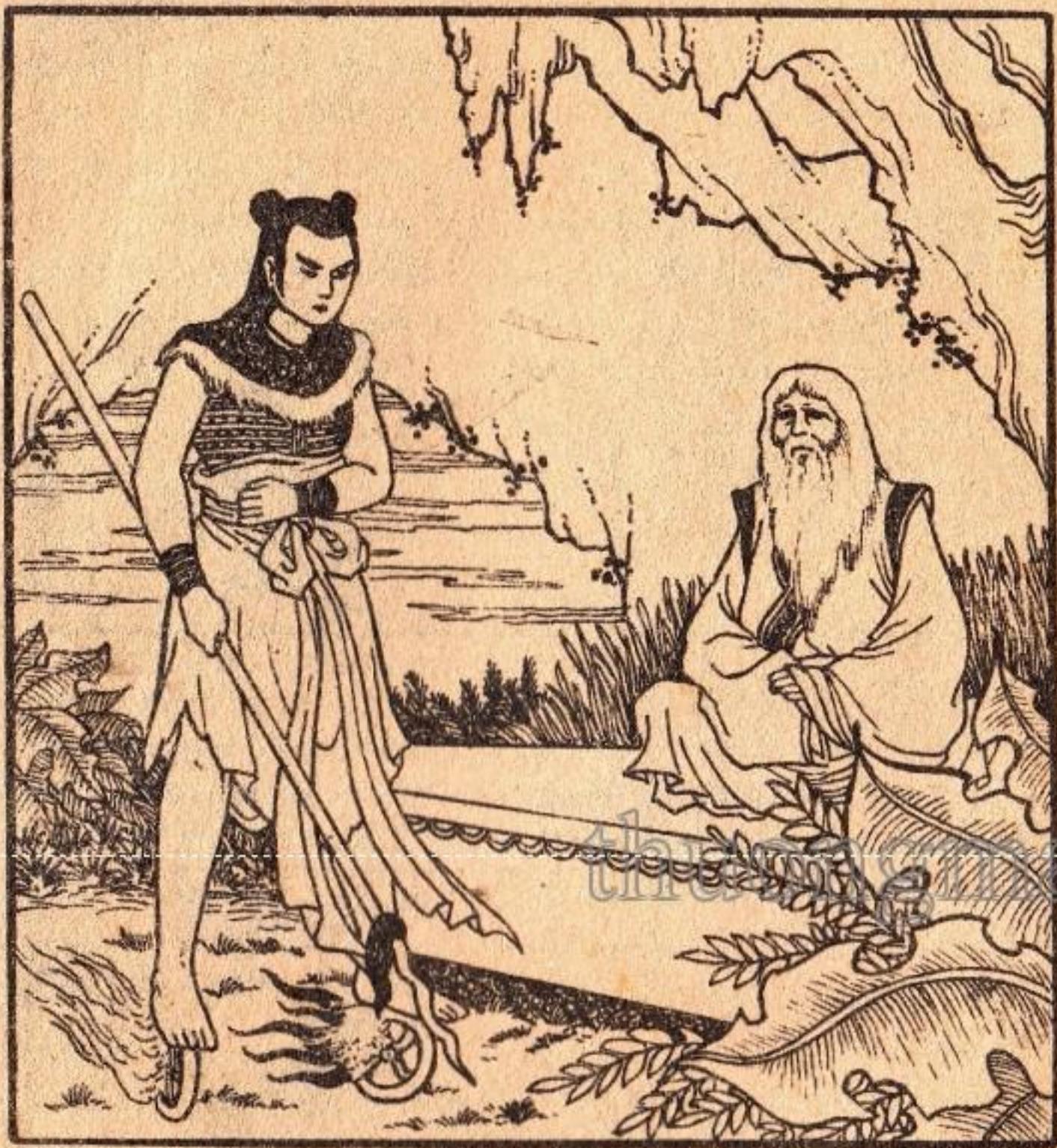
Hoàng Cổn thấy hai đứa cháu mình đứng một bên ủ
rũ, liền nói: "Thôi hai cháu chờ buồn, để ông hạ mình năn
nỉ với Hàng Vinh xin tha mạng sống cho hai cháu. Được
như vậy, dòng họ Hoàng còn người hương lửa".

Hoàng Côn dẫn hai đứa cháu đến trước ải qui lạy, nói với Hàng Vinh: "Tôi có chết cũng đành lòng. Song nghĩ họ Hoàng mấy đời có công lao với nước nhà, vậy tôi đến mong tướng quân rộng dung cho đứa cháu bảy tuổi qua khỏi ải để sau này hương lửa cho họ Hoàng".

Hàng Vinh nhất định không tha người nào, truyền bát hết nhốt vào ngực. Sáng hôm sau, Hàng Vinh sai Dư Hóa giải cả gia đình Hoàng Phi Hồ về triều ca.

Nói về núi Càng Nguyên, động Kim Quang, ông Thái Ất đang ngồi trên giường Bích Du, cảm thấy trong lòng hồi hộp, liền đánh tay xem thử việc gì, thấy gia quyến họ Hoàng mắc nạn liền gọi Na Tra vào nói: "Cha con Hoàng Phi Hổ đều mắc nạn tại ải Xuyên Vân, người mau xuống đó cứu người đưa qua ải Tụy Thủy rồi trở về đây, chờ khá trễ nái". Na Tra tánh ưa chinh chiến, nghe thấy sai đi đánh người thì mừng lắm, liền lén xe phong hỏa, thảng xuống ải Xuyên Vân.

uongxua.vn